

Okupace

V zájmu vojenských operací musí být v osvobozených a obsazených územích zajištěna řádná civilní správa. Spojené státy neměly v dřívějších válkách připraveny žádné plány v tomto oboru. V této válce bylo třeba využít všech zdrojů území osvobozených i obsazených, aby pomohla porazit nepřítele. Bylo třeba se postarat o zabezpečení komunikací a zásobovacích cest, o zamezení sabotáže, o potírání epidemií, o obnovu výroby, aby se snížila potřeba dovozu, a o udržování všeobecného pořádku. Bylo třeba udělat z obyvatelstva osvobozených zemí bojující spojence.

Dne 1. března 1943 byla zřízena sekce pro civilní záležitosti při ministerstvu války, aby stanovila všeobecnou politickou linii ministerstva pro tento obor. Ve společných operacích pracoval tento úřad těsně s obdobnou sekcí ministerstva námořnictva a s příslušnými civilními úřady, aby stanovil a prováděl politiku Spojených států. Armáda a námořnictvo byly zastoupeny ve společném výboru pro civilní záležitosti, který byl podřízen společnému výboru náčelníků štábů. Tento výbor měl za úkol plánovat civilní správu jak v Evropě, tak i v Pacifiku. Ve společných operacích byla americká politika koordinována s britskou prostřednictvím spojeneckého výboru pro civilní záležitosti, který byl podřízen sboru náčelníků štábů.

Důstojníci pozemní armády, kteří měli sloužit u vojenských správních orgánů nebo měli být v poli pověřeni úkoly civilní správy, byli školeni na škole pro vojenské správní orgány při virginské universitě a ve výcvikových střediscích pro občanskou správu. Za řízení těchto škol byl

odpovědný vrchní velitel vojenské policie, který v této věci dostával směr-
nice od sekce pro civilní záležitosti.

Ve francouzské severní Africe byla občanská správa prováděna fran-
couzskou vládou. Britové řídili civilní správu v území na východ od tu-
nisko-tripolské hranice.

Na Sicilii se stalo po prvé, že důstojníci, určení pro občanskou správu,
a to stejným počtem britští i američtí, vystoupili na břeh s údernými
jednotkami. Po celé další sicilské tažení provázeli tito důstojníci bojové
jednotky do měst a oblastí, kde bylo zapotřebí jejich služeb. V počáteč-
ních fázích sicilského tažení byli za vojenskou správu obsazených území
odpovědní velitelé bojových jednotek a důstojníci určení pro civilní
správu postupovali s bojovými jednotkami, aby sňali s beder velitelů
veškeré jednání s civilním obyvatelstvem. Organisovali civilní správu
tak, že zabezpečili spolupráci Siciliánů, a zbavili tak velitele taktických
jednotek nutnosti odvelet části bojových útvarů pro bezpečnostní úkoly.
Spojenecká vojenská správa obsazených území (Allied Military Govern-
ment of Occupied Territories — zkratka AMGOT) se ujala na Sicilii
svého úkolu vždy ihned, jakmile byla některá obec vyčištěna od ne-
přítele.

Obdobný postup byl zachován v počátečním období invase na italskou
pevninu. Důstojníci, určení pro civilní správu, kteří byli přiděleni veli-
telství 15. armádní skupiny, byli podřízeni velitelům páté a osmé ar-
mády. S každou armádou postupovalo pohyblivé velitelství Spojenecké
vojenské správy.

Jakmile Itálie kapitulovala a stala se spolubojovníkem proti Německu,
zřídil sbor náčelníků štábů spojeneckou dozorčí komisi pro Itálii, která
měla dohlížet na činnost italské vlády a zajistit dodržování podmínek pří-
měří. Vrchní velitel spojeneckých vojsk na středomořské frontě se stal
předsedou této komise. Z počátku to byl vojenský americko-britský úřad.
Později se postupně zvětšovalo procento jeho civilního personálu. Po-
čátkem roku 1945 obnovili spojenci diplomatické styky s Itálií a od té
doby byli diplomatičtí zástupci pověřeni vedením politických věcí. Větší
část italského poloostrova byla převedena z pravomoci spojenecké vo-
jenské správy obsazených území do pravomoci italské vlády.

Zkušeností, získaných na Sicilii a v Itálii, a praxe, podle níž se tam
postupovalo, bylo použito ve všech dalších operacích.

Znalci z oboru veřejné bezpečnosti, zdravotnictví, zásobování, země-
dělství a z různých jiných odvětví veřejné správy doprovázeli invasní
jednotky do Sicílie a do Itálie. O bezpečnost armád a jejich majetku,
o ochranu místních zdrojů pro používání armádami a udržování veřej-
ného pořádku pečovali důstojníci veřejné bezpečnosti, kteří z velké části
používali královských karabinierů a jiné italské policie. V severní Africe
byly před italským tažením i během něho nahromaděny zásoby potravin,
léků, mýdla a uhlí pro pomoc civilnímu obyvatelstvu. Byly doplňovány
dodávkami ze Spojeného království a ze Spojených států. Za jeden rok
bylo v Itálii rozdáno více než dva miliony tun zásob nuznému obyvatel-
stvu. Nicméně nedostatek potravin zůstal nejpálčivějším problémem ci-
vilní správy této země. Komplikoval to černý trh, který vznikl ještě za
fašistické éry, nedostatek lodního prostoru pro nevojenské dodávky a čá-
stečné rozrušení vnitrozemských dopravních zařízení, která byla poško-
zena nepřátelským i spojeneckým bombardováním. Nicméně byl zvýšen
příděl chleba se 125 gramů na 200 gramů a posléze na 300 gramů.

Podvýživa, nedostatek mýdla a vody, rozbitá kanalizační síť, zdechliny
zvířat, přelidnění a přítomnost četných uprchlíků vytvořily příznivé pod-
mínky pro epidemie. Společnému úsilí armádního zdravotnického perso-
nálu, odborníků pro veřejné zdravotnictví při spojenecké vojenské správě,
kteří řídili a podporovali práci italského lékařstva, podařilo se udržet
epidemie v náležitých mezích. Tyfová epidemie byla potlačena. Obe-
censtvo bylo poučeno o nebezpečnosti hlodavců a cizopasníků jako nosi-
telů nákazy. Uprchlíci byli od všiveni. Zničené kanalisace a vodovody
byly obnoveny. Práce několika málo odborníků zabránila, aby se malarie
nestala vážnou pohromou pro naše bojující jednotky.

Mnoho uprchlíků z nacistické poroby, hlavně Jihoslovanů, přehlo do
Itálie. Starala se o ně armáda a tisíce jich bylo uvakuováno na Blízký
Východ. Armáda otevřela ve Philippeville v Alžírsku tábor, který posky-
toval dosti místa pro 40.000 uprchlíků, a asi 1000 uprchlíků bylo uby-
továno v prozatímním táboře v Oswego ve státě New York.

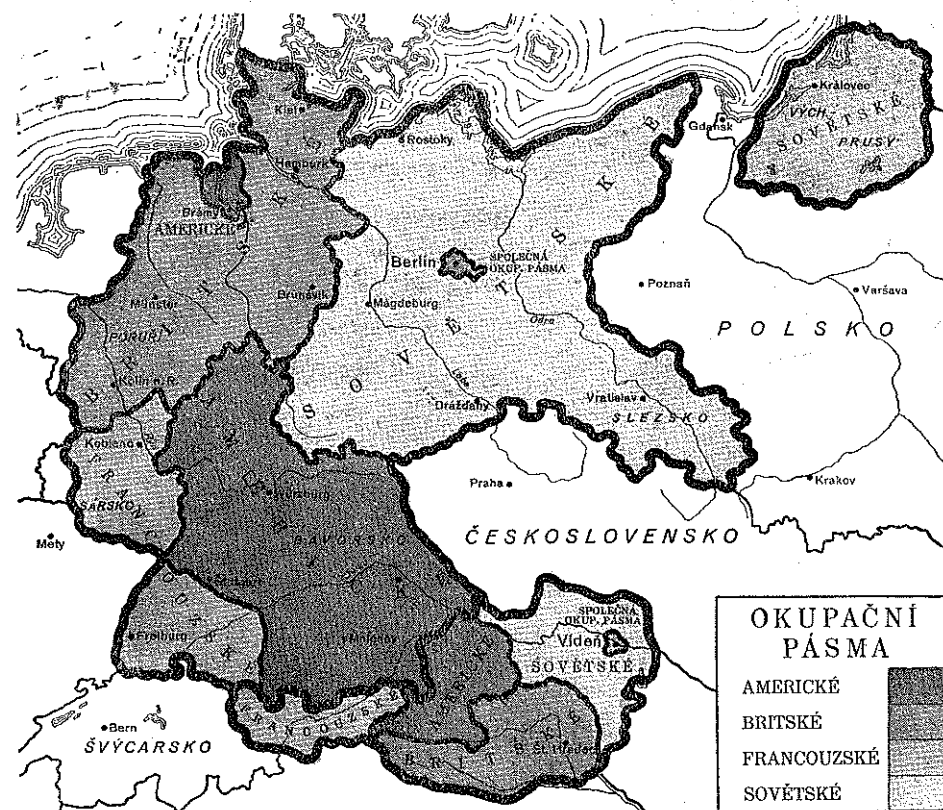
Na doporučení „americké komise pro ochranu a zachování umělec-
kých památek v bojových oblastech“ byli středozevní i evropské frontě

přidělení vybraní důstojníci, kteří měli poskytovat technické dobrozdání, pokud šlo o zachování uměleckých památek a archivů. Díky rozsáhlému a řádně připravenému školení jednotek byla zachráněna mnohá neocenitelná díla před zkázou.

Ve Francii a v jiných osvobozených zemích severozápadní Evropy bylo posláno a činnost personálu pro civilní správu stejná jako v Itálii. Ale zvláštní podmínky vyžadovaly nové metody. V Itálii byl patrný postupný vývoj od čistě vojenské správy k volnějším formám dozoru, k čemuž patřila i účast civilistů a italské vlády na veřejné správě. Na evropské frontě musil personál pro civilní správu náhle přejít od společného řízení veřejných věcí v osvobozených územích k čistě vojenské vládě v Německu.

Ministerstvo války vedlo jednání Spojených států s francouzským Výborem národního osvobození, pokud šlo o vojenskou stránku věcí. Vypracovaly dohodu o civilní správě a po schválení všemi americkými náčelníky štábů byla tato dohoda podepsána generálem Eisenhowerem za Spojené státy a generálem Koenigem za francouzský Výbor. Britská a francouzská vláda sjednaly obdobnou dohodu.

Podle těchto dohod byla veřejná správa na Korsice a ve Francii prováděna francouzským delegátem, který postupoval podle francouzského práva. Později byl generál Eisenhower ve Francii zastoupen vojenskou misí SHAEF (Supreme Headquarters Allied Expeditionary Forces — Vrchní velitelství spojeneckých expedičních armád). Francouzská vláda účinně pracovala s vojenskými úřady a nebylo třeba, aby generál Eisenhower používal, třeba jen v předsunutých oblastech, práv vrchního dozoru, jež si vyhradil. Tato spolupráce se tak dobře osvědčovala, že již dne 24. října bylo ve Francii zřízeno „vnitřní pásmo“, což znamenalo, že francouzské vládě byla i formálně navrácena prakticky neomezená pravomoc ve všech správních věcech. Činitelé Spojených států a Spojeného království, pověřeni udržováním komunikačních čar a dopravou zásob pro armádu, měli k ruce francouzské důstojníky. Francouzská prozatímní vláda podporovala válečné tažení rozmanitým způsobem. Za podzimních dešťů bylo třeba opatřit pásy tanků zvláštními nástavci typu „duckbill“, aby se zajistila lepší jízda na blátivém terénu. Francouzi přispěli k výrobě těchto „duckbillů“ 600 tunami ze svých skrovných zásob ocele. Opatřili útočné čluny, jichž bylo třeba pro překročení řek v jar-

ním tažení. Podle odhadů poskytla francouzská prozatímní vláda do konce února 1945 Spojencům materiál, pracovní síly, služby, zařízení, dopravní prostředky a jinou pomoc v ceně asi 225 milionů dolarů.

Vlády Belgie, Lucemburska, Holandska a Norska měly ještě před invasí do Normandie vlastní vojenské mise, přidělené k štábu vrchního velitele spojeneckých vojsk v Londýně. Jakmile se tyto vlády usadily na evropské pevnině, ustanovil generál Eisenhower ke každé této vládě vojenskou misi SHAEF.

V Albanii, v Řecku a v Jugoslavii byly zájmy Spojených států, týkající se správy civilních věcí, omezeny na pomocné akce a na obnovu.

Od prvního dne operací v Evropě prováděly naše vojenské úřady ve spolupráci s britskými rozsáhlý dovozní program ve prospěch osvobozených evropských národů. Zásoby, poskytované těmito pomocnými akcemi, skládaly se hlavně z omezeného množství potravin, z léčiv, šatstva

a z benzínu. Podíl Spojených států na tomto programu činí pro oblasti severozápadní Evropy a Středozemního moře pro rok končící 30. červnem 1945 asi 3,900.000 tun, nepočítaje v to naftové výrobky.

Kromě dovozu důležitých zásob pro civilní obyvatelstvo podporovaly vojenské úřady osvobozené země při zřizování a opravě železnic, silnic a mostů, při znovuzřizování veřejně prospěšných zařízení a při zřizování a opravách přístavních zařízení i vnitrozemských vodních cest. Armáda též podporovala vlády osvobozených zemí v jejich úsilí o znovuzřízení důležitých výrobních odvětví, jako hornictví, rybářství a jiných, která mohla poskytnout vojensky důležité výrobky a mohla uvolnit lodní prostor, potřebný pro pomocné akce.

Odpovědnost vojenských úřadů za zaopatřování zásob pro civilní obyvatelstvo ve Francii kromě uhlí končila dne 1. května 1945. Očekává se, že odpovědnost vojenských úřadů za opatřování zásob pro civilní obyvatelstvo v osvobozené severozápadní Evropě a za opatřování uhlí pro Francii skončí 1. září 1945 nebo kolem toho dne.

Americké armády nahromadily tak velkou úrodu zajatců, že péče o ně se stala nesmírně složitým problémem. Při skončení nepřátelství v Evropě měly naše jednotky v rukou 130.000 italských a 3,050.000 německých zajatců, k čemuž přistoupily další 3,000.000 německých zajatců, kteří byli odzbrojeni až po bezpodmínečné kapitulaci. Z těch je 370.000 Němců a 50.000 Italů ve Spojených státech a na Havajských ostrovech a na jejich přesunu máme bezprostřední zájem. Ministerstvo války sleduje politiku, že všichni zajatci mají být dopraveni zpět do Evropy, jakmile bude jejich přesun prakticky proveditelný.

Všichni zajatci ze společných evropských operací byli rovnoměrně rozděleni mezi vlády Spojených států a britského společenství národů. Kromě těchto zajatců, za něž měly Spojené státy přímou odpovědnost, uvolnila se vláda Spojených států převzít 175.000 zajatců z britské kvoty za předpokladu, že budou podle možnosti co nejdříve vráceni.

Naše země měla prospěch z využití pracovní síly těchto zajatců. Našemu kritickému nedostatku pracovních sil se poněkud ulevilo 62,075.800 pracovními dny, odpracovanými zajatci; státní pokladna Spojených států obdržela za tuto práci od soukromých podnikatelů 35,196.800 dolarů. Kromě toho měla jejich práce na vojenských zařízeních odhadní hod-

notu 108,825.469 dolarů. Po kapitulaci Itálie se hlásilo 110.000 italských zajatců dobrovolně do italských jednotek služeb, které vykonávaly nebojové úkoly, užitečné pro spojenecké válečné úsilí.

Při používání válečných zajatců na pevnině Spojených států, které řídil vrchní velitel vojenské policie, platila zásada, že tato práce nesmí soutěžit s prací amerických civilistů, nesmí snižovat americkou mzdovou hladinu a pracovní podmínky. Dříve než soukromý podnikatel smí zaměstnat válečné zajatce, musí předložit buď potvrzení od komise pro využití pracovních sil ve válce (War Manpower Commission), nebo od válečné správy výživy (War Foods Administration), že pro jeho zamýšlenou práci nejsou k dispozici pracovní síly.

Politika Spojených států o zacházení s válečnými zajatci, kteří jsou v našich rukou, je v souladu se ženevskou konvencí o válečných zajatcích. Tuto konvenci Spojené státy ratifikovaly dne 16. ledna 1932, čímž nabyla platnosti zákona. Třebaže ustanovení této konvence byla zachováována, bylo zacházení s nepřátelskými zajatci pevné. Zároveň byla zahájena politická výchova zajatců, kterou měli být zajatci přesvědčeni o životnosti a síle demokratických institucí ve Spojených státech.

Před bezpodmínečnou kapitulací zřídil generál Eisenhower ve všech prostorech, obsazených svými jednotkami, vojenskou správu. Jednotky vojenské správy byly stále přímo za postupujícími armádami a zřizovaly přísný dozor nad civilním obyvatelstvem, při čemž podnikaly potřebné kroky, aby obnovily německou správu, zbavenou nacistických vlivů. V Německu bylo zjištěno asi 5,500.000 civilních uprchlíků, zavlčených osob a osvobozených spojeneckých válečných zajatců. Do konce června jich bylo skoro 3,000.000 repatriováno do jejich vlastí.

Osoby podezřelé z válečných zločinů nebo ti, jejichž svoboda by mohla ohrožovat bezpečnost okupačních jednotek, byly vzaty do vazby.

Vynikající způsob, jak byli dirigováni zajatci i uprchlíci po cestách vítězně postupující armády, byl ovocem intenzivního úsilí a nového pojetí organizace vojenské policie. Podle zkušeností americké expediční armády z první světové války může být výborně vycvičená vojenská policie obrovským přínosem pro vojenské operace. Až do té doby bylo vojenské policie používáno toliko k vynucení kázně a k dodržování rozkazů, vydaných pro jednotky. Pečlivé studium operací první světové války a zku-

šenosti z prvních manévřů přinesly nový způsob použití vojenské policie pro řízení vojenské dopravy při nástupech armád a během boje. Za tím účelem zřídil vrchní velitel vojenské policie zvláštní výcvikový tábor. Pokud bylo možno, byli k tomuto úkolu vybíráni starší muži. Tato práce přinesla obzvláště bohaté ovoce při postupu napříč Francií, který z velké části závisel na hladké dopravě jednotek a materiálu, vyloděného na normanském pobřeží. Později, při zhroucení německého odporu, vykonala vojenská policie zázraky při řízení husté, takřka chaotické dopravy na silnicích, přetížených bojovými jednotkami a jejich materiálem, postupujících jedním směrem, a miliony zajatců a uprchlíků, snažících se dostat opačným směrem.

Po bezpodmínečné kapitulaci německých branných sil dne 8. května byla po celém území, obsazeném jednotkami generála Eisenhowera, zřízena přísná vojenská správa. Počalo nové rozmísťování jednotek do okupačních pásem jednotlivých národů, na nichž se dohodly čtyři mocnosti v evropské poradní komisi. Dne 5. června se setkal generál Eisenhower v Berlíně s polním maršálem Montgomerym, s maršálem Žukovem a s generálem de Lattrem a podepsal jménem Spojených států prohlášení, jímž čtyři mocnosti převzaly svrchovanou vládu a moc nad Německem. Podle protokolu čtyř mocností, zastoupených v evropské poradní komisi, byla zřízena kontrolní rada pro Německo. Koncem června přestala odpovědnost generála Eisenhowera jako vrchního spojeneckého velitele za vojenskou správu Německa a stal se jako vrchní velitel amerických okupačních armád v Německu odpovědným za vojenskou správu okupačního pásma Spojených států. Americké okupační pásmo zahrnuje celé Bavorsko, Vrttenbersko, Hesensko a zemi Hessen-Nassau, jakož i severní část Badenska a kromě toho část Berlína a přístavy Brémy a Bremerhafen. Generálporučík Lucius Du B. Clay stal se zástupcem vojenského guvernéra amerického okupačního pásma a reprezentantem generála Eisenhowera v koordinacním výboru kontrolní rady. Jemu k ruce byl přidělen štáb vybraných civilních i vojenských odborníků.

V závěrečných dnech německého tažení byla zřízena spojenecká vojenská správa v Rakousku. Důstojníci a mužstvo, kteří byli zvláště školeni pro rakouské problémy, doprovázeli taktické jednotky do těch částí země, které byly obsazeny americkými, britskými a francouzskými jednotkami,

a ujali se správy všech civilních věcí. Vojenská správa v Rakousku se podstatně liší od vojenské správy Německa. Třebaže program odnacistování a demilitarisace platí v Rakousku obdobně jako v Německu, budou Spojené národy usilovat o to, aby připravily podmínky pro zřízení svobodného a nezávislého Rakouska. Spojenecký dozor nad Rakouskem je vykonáván správou čtyř mocností, kterou vykonávají sovětský, britský, francouzský a americký velitel, z nichž každý je odpověden za zvláštní okupační pásmo. Společné velení pro britské a americké jednotky v Rakousku přestalo. Věci týkající se celého Rakouska se projednávají čtyřmi veliteli, sídlícími ve Vídni. Generál Clark byl ustanoven velitelem amerických jednotek v Rakousku a v této funkci je též americkým reprezentantem ve vládním sboru spojenecké správy v Rakousku. Třebaže se Rakousko stalo částí evropské fronty, je generál Clark ve své funkci amerického zástupce v spojenecké správě Rakouska přímo podřízen společnému výboru amerických náčelníků štábů.

Osvobození Filipin bylo by přivodilo větší problémy v oboru civilní správy, kdyby vláda filipinského společenství a neochvějně věrné místní úřady nebyly od prvních přistání projevíly skutečnou schopnost reorganizovat správu a zřídit spořádanou vládu. Dohodou s vládou filipinského společenství bylo sjednáno, že se odpovědnost vojenských úřadů za civilní věci omezuje po celou dobu filipinského tažení na opatření potřebných zásob pro núzné obyvatelstvo. Od listopadu 1944 do 1. července 1945 bylo péčí vojenské správy odesláno na Filipiny 140.000 tun různých zásob pro civilní obyvatelstvo.

První větší operace, která vyžadovala zřízení vojenské správy pro velké množství japonského obyvatelstva, bylo dobytí Okinavy. Tam bylo možno vyzkoušet naši politiku pro hlavní japonské ostrovy a vojenský správní personál, patřící k pozemní armádě, který tam pracoval s personálem námořnictva, získal cenné zkušenosti.

Po kapitulaci Japonska došlo k obsazení různých strategicky významných částí čtyř hlavních japonských ostrovů spojeneckými vojsky pod vrchním velením generála MacArthura.

Důležitou součástí kapitulace bylo jasné prohlášení spojeneckých mocností, že od okamžiku kapitulace bude japonský císař a japonská vláda zcela podléhat vrchnímu spojeneckému veliteli. Zprvu nebyla zřízena

vojenská správa obdobným způsobem jako v Itálii a v Německu. Vůle spojeneckých mocností, jak bylo naznačeno v rozkaze o kapitulaci, bude Japoncům tlumočena japonským císařem a japonskou vládní mašinerií.

Naše zbraně

Nepřipravenost našeho národa stejně jako nepřipravenost britského imperia dala národům Osy počáteční drtivou převahu v materiálu. Japonská tažení do Číny, italské tažení do Habeše a účast německých a italských jednotek ve španělské občanské válce poskytly nepřítelům možnost, aby si vyzkoušeli své nové zbraně na bojišti. To je neobyčejně důležitá věc, která musí být provedena před každým rozhodnutím vyrábět nějakou zbraň ve velkém množství. Protože jsme měli k dispozici určitou dobu k mobilisaci svých zdrojů, překonal mnohem mohutnější průmyslový potenciál Spojených států počáteční náskok nepřítele.

Za poslední dvě léta byla armáda Spojených států dobře vyzbrojena a dobře vycvičena. Je fakt, že jsme se opovážili zahájit operace na celém světě, třebaže jsme měli strategicky nižší počty jednotek. Kdybychom nebyli měli převahu ve vzduchu a na moři, v pohyblivosti a v palebné mohutnosti, nebyli bychom získali taktickou převahu na místech zvolených pro útok a nebyli bychom také zabránili nepříteli, aby přivedl na ohrožené místo větší jednotky, aby se s námi utkaly.

Od okamžiku přistání ve Francii až po okamžik, kdy spojenci dosáhli německé hranice, převyšovaly německé armády na západě svým počtem útočící jednotky. Generál Mac Arthur provedl invasi na Filipiny s menšími jednotkami, než byly jednotky, jimiž Japonci hájili tyto ostrovy. V nejbližším strategickém prostoru měli Japonci daleko větší jednotky než my. Jakost a množství našich zbraní nemůže být lépe posouzena žádným kritériem. Ale pokud jde o konstrukci některých speciálních zbraní,

překonali nás v některých případech jak Němci, tak Japonci. Je opravdu podivuhodné, že naše převaha byla tak všeobecná a tak rozhodná, jak se ve skutečnosti ukázalo.

Spojenecké výzkumy v oboru atomických výbušnin zastínily všechny ostatní technické vymoženosti války. Obrovská vojenská výhoda této strašlivé zbraně nám připadla shodou štěstí, dobrého řízení a neúnavného úsilí. Zvládnutí atomové energie může dodat Američanům důvěru v jejich budoucnost, ale zároveň musíme být neobyčejně opatrní, abychom se nestali obětí přílišné sebedůvěry. Tento úžasný objev nebude po nekonečnou dobu naším vylučným vlastnictvím. V letech míru mezi oběma světovými válkami jsme dovolili Německu, aby nás příliš předstihlo v konstrukci novinek, které mohou mít vojenský význam. Důsledkem toho německé výzkumy v oboru raket na dlouhé vzdálenosti nebo letadel bez pilotů, které byly prováděny ještě v letech míru, byly daleko pokročilejší než naše, protože my jsme s těmito pracemi vážně začali, teprve když již válka začala. Skutečnost, že jsme překonali počáteční německý náskok, pokud jde o výzkum atomické výbušnosti, je potěšující, ale jistě by nás neměl opět ukolébat do stavu samolibé nečinnosti.

Pokud jde o konstrukci letounů a lodí, zajistily americké podniky a odborné znalosti Spojencům záhy převahu nad Německem i Japonskem, a to jak po stránce kvalitativní, tak i kvantitativní. V době, kdy byly zároveň vybojovány velké vzdušné bitvy o Evropu a o dálné Tichomoří, překonávaly americké letouny nepřátelské jak počtem, tak i typy. Naše konstrukce bombardérů s velkým akčním radiem, jehož příkladem je nyní typ B-29, je nedostizná. Němci sami doznávají, že nepředvídali ani náš vývoj v oboru stíhačů na dlouhé vzdálenosti. Oni první použili tryskových letounů v boji, ale to nebylo proto, že my bychom nebyli dosáhli náležitých pokroků na tomto poli. V době, kdy jejich stíhačky s tryskovým motorem byly připraveny vzletnout, byly jediné prostory, v nichž si je mohli operačně vyzkoušet, pod stálou palbou našich stíhaček. Měli na vybranou — vyzkoušet je v boji, nebo nevyzkoušet je vůbec. Německé tryskové stíhačky byly omezeny tím, že vydržely ve vzduchu jen o málo více než hodinu. Naše již mohly letět bez přistání ze San Francisca do Nového Yorku.

Jiným pozoruhodným příkladem německé převahy byl těžký tank. Od

léta 1943 do jara 1945 překonávaly německé tanky Tiger a Panther naše Shermany v přímém souboji. To spočívalo z velké části na tom, že jsme měli jiné názory na tankovou válku než Němci a že náš přístup k bojištím byl zcela jiný. Naše tanky musily být dopravovány tisíce mil po moři a musily přistat obojživelnou operací na nepřátelském pobřeží. Musily překročit nesčetné řeky po prozatímních mostech, protože když jsme útočili, snažili jsme se zničit ze vzduchu normální mosty v nepřátelském týlu. Ty mosty, které naše letouny nezasáhly, zničil nepřítel na svém ústupu. Proto nemohly být naše tanky těžkého typu. Konstruovali jsme své tanky jako zbraň pro využití úspěchu. Jinými slovy, chtěli jsme používat tanků pro daleké průlomy hluboko do nepřátelského týlu, kde mohly ochromit jeho zásobovací zařízení a komunikace. To vyžadovalo velké vytrvalosti, nízké spotřeby benzínu a schopnosti projíždět bez závady dlouhé vzdálenosti.

Ale třebaže to byl nejuspěšnější způsob použití tanků, nebylo někdy možno se vyhnout tankovým soubojům za bojů ve předem vybudovaných postaveních. V těchto bojích byl náš střední tank v nevýhodě, když se musil utkat tváří v tvář s těžkým německým tankem. Počátkem r. 1944 bylo rozhodnuto, že se musí začít s hromadnou výrobou amerického těžkého tanku, s nímž dělali odborníci naší zbrojní služby neustálé pokusy ještě od dob předválečných. Proto počal v poslední zimě přicházet na bojiště tank M-26 (Pershing). Tento tank se vyrovnal v přímém souboji kterémukoliv německému tanku a měl kromě toho velkou výhodu v menší váze (43 tuny), větší rychlosti a vytrvalosti. Zároveň se počalo s pracemi o dvou nových vzorech T-29 a T-30, které vážily 64 tun a jeden z nich byl vyzbrojen rychlopalným kanonem 105 mm, druhý kanonem 155 mm.

Po litéch bojích v severní Africe a na Papuánském pobřeží na Nové Guinece se ukázalo, že naše nedostatky v mírových přípravách a ve vojenském výzkumnictví je třeba napravit nejradikálnějšími prostředky. Proto jsem na sklonku jara 1943 vybral vynikajícího důstojníka zbrojní služby, plukovníka Williama A. Bordena, a nařídil jsem mu, aby vypracoval, jsa podržčen přímo mně, aniž byl závislý na normální hierarchii ministerstva války, plán výzkumnictví a modifikace zbraní, jakož i zlepšených výrobních metod. Jeho první úsilí bylo věnováno zlepšení účin-

nosti našich zbraní pro boje v džunglích proti Japoncům. Jako výsledek této práce byly zkonstruovány, dány do výroby a rychle odeslány na bojiště minomety 105 a 155 mm, plamenomety, pozemní rakety, zlepšená vrhací zařízení, okované kovové desky pro vlečení těžkých děl blátem, zdokonalené střelivo pro bazuku*) a granáty s barevným dýmem.

Později nařídil ministr války, aby bylo zřízeno oddělení zvláštního štábu ministerstva války, jež by bylo pověřeno koordinací zkušeností našich bojových jednotek s výzkumy našich vědeckých odborníků, abychom tak udrželi krok ve shonu po nových a ještě smrtelnějších způsobech vedení války. Oddělení pro nové výzkumy bylo v říjnu 1943 organizováno generálmajorem Stephenem G. Henrym. Důstojníci tohoto oddělení byli vysíláni na fronty, aby pozorovali jednotky v boji a snažili se uplatnit znalost našich civilních vědeckých pracovníků v problémech bojiště. Pak se vrátili a podle nabytých zkušeností nařídili příslušným odvětvím služeb pozemní armády konat pokusy s novými typy zbraní. Když byl některý předmět výzbroje zkonstruován, byl odeslán na bojiště na zkoušku, a osvědčil-li se, byl dán do výroby. Jako příklady budtež uvedeny plamenometné tanky, vzdušné rakety, zdokonalené pozemní rakety, samohybné těžké dělostřelectvo a elektrická zařízení na určování palebných postavení nepřátelských minometů a děl.

Kromě toho studovalo a zpracovávalo oddělení pro nové výzkumy zprávy o nových nepřátelských zbraních a zprávy o cílech navržených pro bombardování, hlavně místa, odkud byly vrhány rakety V-1, a zásobovací cesty k nim. Letecké bombardování těchto míst rušilo tak účinně používání zbraní V-1, že se nikdy nestaly vážným nebezpečím pro invasi do Francie.

V srpnu 1944 nastoupil brigádní generál Borden po generálu Henrym na místo šéfa oddělení pro nové výzkumy, když se generál Henry stal šéfem osobního oddělení generálního štábu ministerstva války. Zvláštní důraz byl tehdy kladen na konstrukci řízených střel, těžkých tanků, děl bez zákluзу, raket, radaru a zařízení pro vidění v noci, stejně tak jako na urychlenou výrobu a dopravu zdokonalených typů našich nových zbraní a zařízení.

Naše polní uniformy byly skoro po všech stránkách nejdokonalejším

*) Jakási americká obměna německé „Panzerfaust“. (Pozn. překladatele).

oděvem, jaký kdy dostal voják kterékoli země. Systém několika „vrstev“ poskytuje největší možnou ochranu a umožňuje co největší volnost pohybu. Vojenská bota s gumovým spodkem a koženým svrškem, k níž se nosí silná lyžařská ponožka, překonala nebezpečí rheumatismu u našich jednotek, bojujících v zákopech ve studeném a neobyčejně vlhkém klimatu. Nikdy ještě nebyl vynalezen oděv, který by učinil četná strádání, jimž je voják vystaven, příjemnými. Bylo možno vynalézt toliko dostatečnou ochranu, aby toto strádání nezpůsobilo větší ztráty. Toho jsme dosáhli v Evropě stejně jako na bojištích Dálného Východu. Největší obtíž, na něž jsme při řešení tohoto problému naráželi, bylo, že mužstvo plynulo vydaným oděvem a výstrojem.

Americká armáda byla nesporně lépe živena než kterákoliv armáda v historii. Nicméně nemůže však být stravování v boji nikdy takové jako v posádkách nebo v táborech a zdaleka ne takové jako domácí stravování. Polní dávky se nesmějí rychle zkazit, musí být tuhé a každý voják je musí snadno moci nosit u sebe. Problém, jak zásobovat armády chutnou stravou, trápil armády po staletí. Pokrok, jaký učinily v této válce polní dávky americké armády, byl skoro revoluční. Polní dávky „C“ a „K“ byly vyráběny s takovou rozmanitostí, o jaké by polní jednotky před několika lety ani nesnily. Dávky „C“, které byly předmětem mnohé rozmarné kritiky, byly dodávány s deseti různými druhy masové složky: maso s fazolemi, maso vařené se zeleninou, maso se špagetami, šunka s vejci a brambory, maso s nudlemi, maso s rýží, párky s fazolemi, vepřová s fazolemi, šunka s fazolemi a kuře se zeleninou. To byly dávky, které bylo lze poskytnout mužstvu, stojícímu v těžké palbě. Tam, kde bylo více času na přípravu stravy, byly jednotkám vydány dávky „10 v 1“, které obsahovaly zeleninové a ovocné konzervy, konzervy desertu, čokoládu a jiné cukrovinky, roast beef, vepřovou pečení a podobná masitá jídla, ba i konservované karbanátky. Když polní jednotky nebyly v palbě, byly stravovány dávkami „B“, které vzhledem k okolnostem poskytovaly velký výběr. Protože tam, kde byly vydávány dávky „B“, bylo zpravidla k dispozici málo nebo vůbec žádné zařízení k chlazení a uschovávání jídel, skládaly se tyto dávky ze zeleninových, masových a ovocných konserv, z dehydrovaných bramborů a vajec a z podobných složek. Nedalo se to jistě srovnat s čerstvými vejci, s masitými jídly a zeleninou, běžnými

na americkém rodinném stole, ale byl to ohromný pokrok proti dřívějším polním dávkám. V týlových oblastech, kde bylo možno potraviny rychle dopravovat a přechovávat je v lednicích, byla vydávána dávka „A“, to je tak dobré stravování, jaké lze připravit pro velké množství lidí. Ke srovnání s těmito americkými dávkami budiž uvedeno, že japonská denní dávka činila 1½ libry rýže a malé množství masa nebo ryby. Nicméně však japonskému vojáku tato dieta svědčila, protože doma byl zvyklý na stravu jen o málo bohatší.

Při velkých pozemních operacích, v nichž jde o zničení nepřátelských jednotek a o skončení jejich odporu, jako tažení, jež jsme prodělali v severní Africe, v Itálii, ve Francii a v Německu, je jedním ze základních činitelů pro konečné rozhodnutí výzbroj a výstroj pěší divise a způsob, jakým je jí použito. Národ, který má válečnou tradici jako Německo, který soustřeďoval všechno své bohatství na zřízení mohutné armády a měl z počátku všechny výhody, získané několikaletou přípravou války, měl by mít převahu v mnohých, ne-li ve všech základních pěchotních zbraních.

Ve dvou druzích těchto základních zbraní udržela německá armáda náskok skoro do samého konce války. První z nich byl 88 mm kanon, jehož bylo lze použítí trojím způsobem a s nímž se naše jednotky po prvé setkaly v severní Africe. Již tehdy měla americká armáda podobnou zbraň, 90 mm kanon, který měl větší průraznost, ale Němci měli své dělo již ve velkém množství na bojišti a získali s ním za řadu let již bitevní zkušenosti. Americké jednotky neměly tehdy dostatečné množství 90 mm kanonů a musily se proto smířit s tímto nedostatkem v boji proti vyzkoušené zbraně.

Proto měl tedy 88 mm kanon jako mohutná německá zbraň skoro do samého konce války náskok před našimi zbraněmi, jak co do množství, tak co do způsobů použití. Ve španělské občanské válce dbali Němci úzkostlivě toho, aby utajili, že se kanonu 88 mm dá používat jako polního nebo protitankového děla, a používali ho výhradně jako děla protiletadlového. Když jsme se s ním po prvé setkali, používalo se ho se smrtícím účinkem všemi třemi způsoby. Jediný 88 mm kanon mohl vystřelit několik kusů průbojného střeliva na naše tanky, pak mohl náhle zahájit palbu časovaným střelivem na naši pěchotu doprovázející tanky a za ně-

kolik minut mohl střílet jako protiletadlová zbraň na letouny podporující pozemní operace. 90 mm kanon nebyl tak pružný. Neměl dostatečnou depresi pro účinnou protitankovou palbu. Také náš způsob taktického použití tohoto děla nebyl tak vyvinut, abychom měli k dispozici vždy potřebný druh střeliva, a neměli jsme těchto děl tolik jako Němci.

Další značnou výhodou Němců po větší část evropské války byl jejich střelný prach. Německá munice byla plněna bezdýmným prachem, který nepůsobil záblesky a který ve dne i v noci Němcům neobyčejně pomáhal utajit jejich palebná postavení. Američtí střelci z pušek, kulometčiči a dělostřelci všech typů stále prozrazovali svá postavení zrádnými záblesky u ústí hlavně nebo obláčky dýmu. Německé přípravy k válce poskytl dostatek času k prozkoumání tohoto výtečného prachu a k výrobě obrovského množství. Měli tedy tento prach k dispozici a používali ho. Tyto skutečnosti je třeba uvážit ve spojitosti s naší politikou ve výrobě výbušnin a ve vědeckém bádání, které chtěly nebo měly provádět velké soukromé firmy po minulé válce, kdyby se nebyly staly terčí prudkých útoků jako „obchodníci se smrtí“.

Pečlivé plánování a hospodaření s hubenými mírovými zásobami armády, jakož i povaha našeho strojového zařízení, poskytl našim armádám v Evropě dvě cenné výhody před Němci. Jednou z nich byla Garandova poloautomatická puška, kterou Němci nedovedli nikdy napodobit. Je zajímavé povšimnout si plánování a rozhodnutí, jež nám dala Garandovu pušku, a obrovské palebné mohutnosti ručních zbraní, kterou způsobila. Je třeba zvláště zdůraznit, že program ministerstva války vyrábět Garandovy pušky měl mnoho vášnivých odpůrců.

Základem palby pěší čety jsou její automatické zbraně. Střelci z pušek soustředí svou palbu na napadený prostor, ohraničený palbou automatických zbraní. Palebnou základnou amerického pěšího družstva byl v této válce jeho Browningův lehký kulomet „Browning“. Před válkou měla americká armáda několik set tisíc kusů této zbraně mobilizačních zásob. Průběh války ukázal, že by bylo třeba nahradit kulomet novým typem malé automatické zbraně, ale kdybychom to byli učinili, zaměstnali bychom továrny nahrazením zbraně, kterou jsme již měli v zásobě. Bylo proto místo toho rozhodnuto modifikovat kulomet Browning a věnovat se výrobě Garandovy pušky.

Naproti tomu nahradili Němci automatickou zbraň svého pěšího družstva novým typem lehkého kulometu, který byl zkonstruován těsně před válkou. Jejich puška měla však ještě na konci války standartní, obyčejný závěr na ruční opakování.

Vyrobili několik druhů poloautomatické pušky, ale nebyly nikdy účinné a nikdy se nedostaly ve větším množství na bojiště. Svou snahou o zvýšení palební mohutnosti své pěchoty nutili nás Němci k masové výrobě samopalů, které jsme měli ve velkém množství na bojištích teprve těsně před samým koncem evropské války. Naše převaha v palebné mohutnosti pěchotních zbraní, jejímž základem byla poloautomatická puška, nebyla nikdy překonána.

Nejdůležitější věc, kterou byly americké armády v dosavadních pozemních bojích vybaveny, byla naše motorová vozidla, hlavně 2.5 tunové auto nákladní a jeep (pozn. překl.: willyska). To byly prostředky, které dopravovaly a zásobovaly americké jednotky v bitvách, zatím co německá armáda, nehledě k pověsti jejích „pancéřových armád“, vzbuzující hrůzu na počátku války, závisela z velké části ještě na koňské dopravě, zvláště pokud šlo o pravidelné pěší divise. Spojené státy, využívající masové produkce svého automobilového průmyslu, opatřily všechny své jednotky výhradně automobilovými dopravními prostředky a zbylo jim ještě dostatek aut, aby zásobovaly britské armády velkým množstvím motorových vozidel a poslaly jich obrovské množství Rudé armádě.

Výhody motorové dopravy se projevily zřetelně, teprve když jsme dosáhli normandského pobřeží. V tuniských a italských horách narazil nákladní automobil na potíže, ale jakmile naše divise dosáhly francouzského pobřeží, byly tak pohyblivé, že úplně překonaly nepřítele. Nepřítel seznal příliš pozdě omyl doktriny, kterou vyjádřil koncem třicátých let člen generálního štábu generálu Wedemeyerovi, který tehdy dlel v Berlíně: „Pro nákladní auto není na bojišti místa.“ Mínil tím, že neobrněné vozidlo je příliš zranitelné, aby je bylo možno přivést do ostřelovaných prostorů.

Kdykoliv se objevila nějaká zvláště účinná nepřátelská zbraň nebo nějaká nápadná součást nepřátelské výstroje, vzbudilo to vždy v naší zemi živou veřejnou diskusi, zvláště když byla povzbuzována hlasy kritisujícími armádu, které tvrdily, že prý armáda není s to opatřit si nejlepší vý-

zbroj a výstroj. Takové příhody byly velmi vážným problémem pro ministerstvo války. Především je morálka bojujícího vojáka věcí mimořádné důležitosti. Nepřítel se neustále a usilovně snaží, aby v něm zničil důvěru v jeho zbraně a v jeho vyšší velitele. Americký voják má velmi živou obrazivost, zpravidla touží alespoň po jistou dobu po všem novém a bývá ochoten přisoudit mimořádné vlastnosti nepřátelským zbraním, protože každá zbraň se zdá daleko hroznější muži, který je v její palbě, než tomu, kdo ji obsluhuje. Je-li tato nálada třeba jen mírně povzbuzována, může být osudná pro úspěch našich jednotek. Velitelé musí vždy vynaložit vše, aby ukázali svým lidem, jak nejlépe a nejúčelněji využít svých zbraní. Způsob použití některé zbraně může být často ničivější než sama síla té zbraně. To se nejlépe prokázalo předem uváženým taktickým použitím středního amerického tanku.

Jiným činitelem, který se týká této věci, je výhoda, kterou poskytujeme nepříteli tím, že jej informujeme, která z jeho zbraní nám působí největší škody. A podobně si zajistě také nepřejeme prozradit nepříteli rozsah svých opatření, která hodláme provést, abychom vyvážili zjištěné slabiny, pokud jde o určitou zbraň nebo všeobecně o výzbroj. Zjistíte-li, že některý kulomet mívá závady po jedné nebo po dvou dávkách, nebo že je dostává ve velkých výškách, jistě nedodáte tyto důležité zprávy nepříteli. Stejně tak se nebudete chtít zřící překvapení tím, že mu předem oznámíte, které zdokonalené zbraně mají být dodány na bojiště nebo jsou právě konstruovány.

V některých z těchto veřejných diskusí o podobných věcech bylo oddělení zbrojní služby při ministerstvu války zahrnuto výtkami, že nevyrobí lepší zbraně. Toto oddělení vyrábělo, a to vynikajícím způsobem to, co mu bylo nařazeno vyrábět, a tyto rozkazy přicházely od generálního štábu, jehož odpovědným šéfem jsem já; rozkazy byly zpracovány na základě zkušeností a názorů důstojníků, poslaných k pozemním i leteckým jednotkám, a velitelů polních jednotek.

Ostatní druhy výzbroje a výstroje pěší divise — kulometry, minomety, dělostřelectvo a osobní výstroj — byly v americké i německé armádě tak rovnocenné, že žádná z nich neměla v tomto směru nějaké zřejmé výhody. Raketa německé pěchoty — pancéřová pěst (Panzerfaust) — měla větší průraznost než americká bazuka, která byla zkonstruována dříve.

Podle našeho mínění byla soustředěná palba našeho těžkého dělostřelectva daleko účinnější než německá a zřejmě převyšovala japonskou. Třebaže těžké dělostřelectvo, počínaje 105 mm kanonem, měli Němci zpravidla stejně hodnotné jako my, byl náš způsob použití těchto zbraní ve všech pozemních taženích po celém světě jedním z rozhodujících činitelů.

Pokud jde o leteckou výzbroj, byl americký materiál vynikající. Letecký kulomet ráže 1/2 inche (13 mm) byl jednou z nejspolehlivějších zbraní války. Poslední vzor tohoto kulometu mohl vystřelit 1200 ran za minutu. Americkým protějškem německého 30 mm letadlového kanonu byl 37 mm letadlový kanon. Nejnovější typ této americké zbraně měl rychlost střely 3000 stop (914 m) za minutu. Japonci původně používali 37 mm kanonu, zkonstruovaného podle zastaralých zásad. 75 mm kanon, kterým byly vyzbrojeny některé americké letouny, bylo nejtěžší dělo, jež kterékoli letectvo montovalo do letounů.

Americké bomby a jejich nejnovější zapalovače a kontrolní zařízení, které je vedlo na cíl, nemají v celém světě sobě rovna. Americká těžká vojenská výstroj, jako traktory, stroje pro zemní práce, železniční materiál, vagony, mostní materiál a podobné předměty, obstály skvěle ve zkoušce ohněm.

Radary, konstruované Američany a Brity, byly lepší než podobná zařízení německá nebo japonská. Na příklad naše radarové přístroje, které sledovaly letoun v letu a řídily palbu protiletadlových děl, byly přesnější než všechny nepřátelské. Americké radarové detektory, které zajišťovaly letouny ve vzduchu a lodě na moři, měly větší okruh působnosti než německé. Japonské radary byly daleko podřadnější.

Američané i Britové kladli velký důraz na radary montované do letounů, a to bylo důležitým činitelem v potírání ponorkového nebezpečí. Ministr války vykonával osobně stálý dozor nad prováděním tohoto programu svého ministerstva. Radarové zaměřovače spolu s pomocnými rádiovými navigačními přístroji umožňovaly přesné bombardování německých a japonských cílů i za nepříznivých povětrnostních poměrů.

Na poli obojživelných útočných vozidel dosáhly Spojené státy a Velká Britannie velkých pokroků. To vyplývalo ze skutečnosti, že ve všech větších taženích, která jsme v této válce podnikli, musili jsme překročit vodní plochy a útočit na vybudovaná nepřátelská postavení. Nikde na světě

nebyla plavidla, jež by se dala srovnat nebo která by se aspoň podobala našim velkým přístávacím lodím s rampovými příďemi a tuctům jiných druhů plavidel, které vylodily naše armády na různých pobřežích od severní Afriky až po Okinavu. Podnět k původní konstrukci těchto speciálních typů lodí dal velitel speciálních britských jednotek Commandos, lord Louis Mountbatten a jeho štáb.

Průmyslový potenciál našeho státu nevyzbrojil jenom naši armádu, ale přispěl velmi značně k úderné mohutnosti ostatních spojených národů. Dodávky vojenského materiálu spojeneckým státům na úvěr v rámci akce „Lease and lend“ měly hodnotu vyšší než 20 miliard dolarů. Americká obrněná divise může být plně vyzbrojena za 34 milionů dolarů. Výzbroj pěší divise stojí 10 milionů. Podle těchto čísel by tedy bylo možno podle ceny v dolarech vyzbrojit jen zbraněmi dodanými našim spojencům 588 obrněných divisí nebo 2000 pěších divisí.

Do britského imperia bylo dodáno tolik letounů, že by se jimi mohly vyzbrojit čtyři letecké armády, z nichž by každá měla stav jako naše devátá armáda v den, kdy šla do akce při počátku operací v západní Evropě. V té době byla devátá letecká armáda největší leteckou armádou světa. Velká část domácí britské válečné produkce byla umožněna dodávkami amerických surovin. Ale kromě toho dosáhl vývoz hotových výrobků do Velké Britannie za poslední dvě léta 76.737 jeepů, 98.207 nákladních aut, 12.431 tanků a 1031 těžkých děl.

Sovětský svaz obdržel tisíce tun amerických surovin pro svůj vlastní průmysl, jakož i hotovou výzbroj. Ve dvou letech, jichž se tato zpráva týká, poslali jsme do Sovětského svazu 28.356 jeepů, 218.888 nákladních aut, 4177 tanků a 252 těžkých děl. Pohyblivost a zásobování veliké Rudé armády byly dále zlepšovány dodávkami amerických lokomotiv, železničního materiálu a vagonů. Do Sovětského svazu bylo posláno dosti letounů na vyzbrojení dvou leteckých armád, tak velikých jako naše devátá.

Téměř veškerá výzbroj obnovené francouzské armády, mající v době německé kapitulace 12 plně vyzbrojených divisí, byla dodána ze Spojených států. Francouzské taktické letectvo, které z největší části podporovalo operace této armády, bylo též vyzbrojeno Amerikou.

Rozsah pomoci, která mohla být poskytnuta Číně, byl omezen obtí-

žemi letecké cesty přes vysoké hory a bouřemi v Himalajích. Čínské divise a podpůrné jednotky, které hrály důležitou roli při otevření Stilwellovy silnice, byly vycvičeny i vyzbrojeny Američany. Čínské armády, které úspěšně zastavily japonský postup těsně před Čunkingem a Kumingem, měly z části americkou výzbroj. Celková pomoc Číně převyšuje nyní 500,000.000 dolarů a k této částce je třeba připočíst ohromné výdaje za válečný materiál, letouny a zařízení, jehož bylo třeba v Indii a Burmě, aby bylo možno dopravit materiál do Číny.

Za zbraně a materiál, dodaný spojencům v rámci akce „Lease and lend“ (Půjčka a pronájem), dostávaly jednotky Spojených států, bojující po celém světě, vzájemnou pomoc od těch spojenců, kteří byli s to ji poskytnout. Tato pomoc byla označována jako vzájemné plnění dohody o půjčce a pronájmu (reverse lend-lease). Do konce roku 1944 dosáhla tato pomoc hodnoty 4 miliard dolarů. Spočívala hlavně v ubytovacím zařízení, základnách a potravinách. V období příprav evropské invase dostaly jednotky Spojených států na britských ostrovech jeden lodní náklad výzbroje, potravin a materiálu na každé dva lodní náklady, dodané jim ze Spojených států.

Dávky potravin našich jednotek ve Spojeném království byly doplněny 436,000.000 librami (20.000 tunami) potravin, hlavně čerstvého ovoce a zeleniny, vypěstovaných v Británii, čaje, kakaa a jiných plodin, dovezených z imperia. Naším jednotkám v Tichomoří a v Asii dodala Austrálie 1.835,000.000 liber (833.000 tun) potravin; Nový Zéland 800,000.000 liber (363.000 tun) a Indie 524,000.000 liber (238.000 tun). Velká část zařízení našich základen v Australii, na Novém Zélandě a v Indii byla vybudována na základě vzájemného plnění dohody o půjčce a pronájmu. Z britských rafinerií v Abadanu a v Perském zálivu dostaly naše jednotky 259,000.000 galonů (1.165,500.000 litrů) leteckého benzínu.

Jednotky

Bilance mužstva

Mobilisace pro tuto válku dosáhla svého vrcholu v okamžiku kapitulace Německa a pak počala ihned klesat. V létě 1943 bylo učiněno pevné rozhodnutí vybudovat armádu, jež by měla skutečný stav 7,700.000 mužů, který jsme pokládali za nutný, jestliže jsme chtěli dostát ve svých strategických závazcích.

Ke konci evropské války měla armáda stav asi 8,300.000 mužů, v čemž byli započítáni i „nesloužící“. Z těchto „nesloužících“ bylo 500.000 mužů v nemocenském ošetřování, mezi nimiž bylo 100.000 mužů v superarbitračním řízení, kteří měli být propuštěni z vojenské služby, protože se již nehodili pro činnou vojenskou službu, ani pro pomocné služby, a 100.000 mužů, kteří byli na cestě do zámoří jako doplňky. Celkem bylo nesloužících asi 600.000 mužů.

Letos na jaře, když se stávalo zřejmým, že vítězství v Evropě je již na dosah ruky, byl stanoven nový celkový požadavek počtu důstojníků a mužů úhrnem 6,968.000 osob, při jehož stanovení bylo přihlíženo toliko k požadavkům války v Tichomoří. V té době bylo možno přistoupit k demobilisaci těch jednotlivců, kteří na ni měli největší nárok.

Způsob provedení americké mobilisace braných i pracovních sil v této válce byl jedinečný. Zvláštní povaha války přinesla řadu novinek. Produkční kapacita amerického průmyslu znamenala snad největší výhodu Spojených národů. Bylo proto nutno vystříhat se při povolávání mužů, nutně potřebných v armádě a v námořnictvu, příliš pronikavého omezení pracovních sil našeho průmyslu. Měli jsme za úkol vyzbrojit jak nás samé,

tak spojenecké národy, zatím co jsme budovali obrovské branné síly, jichž bylo třeba k úspěšnému vedení války. Kromě toho musily být naše komunikační spoje rozšířeny kolem celého světa, k čemuž bylo zapotřebí velkého počtu lidí a sama doprava přes tisíce mil cesty tam a zpět vyžadovala ještě většího počtu lidí, kteří nebyli vojensky užiteční.

Pro boj na oceánech jsme potřebovali mocné válečné loďstvo a početné loďstvo obchodní, abychom dopravovali a udržovali své armády a zásobovali je municí. V téže době bylo naším úmyslem využít každé vědecké nebo technické vymoženosti, abychom si zajistili vítězství za cenu nejmenších obětí na životech našich mužů. Tato rozmanitá úsilí vyžadovala velkého počtu mužů a žen a bylo třeba přidělovat je s neobyčejnou péčí do jednotlivých těchto odvětví, aby tak správný počet lidí dělal nejpotřebnější práce v nejvhodnější době. Obrovské potíže, se kterými jsme se setkali při vyřizování individuálních požadavků jednotlivých průmyslových odvětví neb jednotlivých velitelů front, nejsou ještě zřejmé z pouhého výpočtu. Vyřizování protichůdných požadavků bylo jedním z nejtěžších problémů demokracie ve válce.

Bylo odhadnuto, že absolutní maximální počet amerických mužů schopných činné vojenské služby je mezi 15 a 16 miliony. Požadavkům budování válečného i obchodního loďstva bylo třeba přiznat vysoký stupeň přednosti. Bylo proto rozhodnuto, že maximální početní stav armády bude 7,700.000 mužů. Dříve než jsme se mohli utkat s nepřítelem v boji, musili jsme zabezpečit své komunikační spoje a vybudovat výcvikové tábory a základny. Z uvedeného celkového stavu armády byl stanoven minimální požadavek služeb pozemní armády na 1,751.000 mužů. Na počátku bylo rozhodnuto, že první ofensivní údery způsobíme nepříтели ze vzduchu, a předpokládali jsme, že čím bude naše vzdušná ofensiva těžší a účinnější, tím spíše bude zničena nepřátelská schopnost k odporu. Tak byl letectvu povolen maximálně počet 2,340.000 mužů z vojenského kontingentu a dostalo nejvyšší stupeň přednosti, pokud šlo o lidi nejlépe kvalifikované jak tělesně, tak vzděláním a technickou dovedností.

Každá fronta požadovala další mužstvo nad početní stavy svých pozemních a leteckých armád a útvarů služeb. V rozpočtu mužstva bylo pamatováno s 423.000 muži pro tyto jednotky, které měly být podřízeny přímo velitelstvím front a vyšším velitelstvím po celém světě.

Byli-li celkový stav armády omezen na 7,700.000 mužů v činné službě, zbývalo tak pro pozemní jednotky nejvýš 3,136.000 mužů. Avšak když jsme vstoupili do války, bylo skoro nemožno odhadnout přesně, kolik pozemních bojových jednotek budeme potřebovat pro vítězství. Přesné výsledky, kterých bude možno dosáhnout moderní leteckou válkou, mohly být jenom předmětem hádanek pro znalce.

Věděli jsme, že budeme mít nejtěžší ztráty nepřátelskou palbou a nemocemi tam, kde vojáci musí bojovat v nejtěsnějším dotyku s nepřítelem. Měli jsme přesně odhadnout sílu a jakost jednotek, kterými se nám nepřítel postaví na odpor, a měli jsme též pokud možno přesně předvídat, jaké jednotky budou moci Spojenci poslat do boje. Od 7. prosince 1941 až do skončení bojů u Stalingradu a El Alameinu bylo skoro nemožno předvídat, jaký bude konečný výsledek pozemních bojů, zuřících ve východní Evropě a v severní Africe a ženoucích se brzy tím, brzy oním směrem. Kromě toho bylo rozhodnutí o poměrné síle jednotlivých zbraní, ovlivňováno kapacitou našich výcvikových táborů, které jsme právě tehdy rozšiřovali.

Počátkem roku 1942 jsme při všech těchto neznámých činitelích stanovili celkový stav pozemní armády na 3,600.000 mužů, což nám dovo-lilo organisovat 71 divisí, a to 59 pěších (z toho 18 divisí Národní gardy), 10 obrněných a dvě divise jezdecké. Tato armáda byla největší, jakou jsme tehdy byli s to vycvičit, vyzbrojit a vybavit jádrem vyškolených důstojníků a poddůstojníků. V polovici roku 1942, když nabývalo určitých obrysů soustředování jednotek ve Spojeném království pro invasi do Francie, jakož i severoafrické tažení, zjistili jsme, že potřebujeme stále a stále více jednotek. Tato potřeba byla nenasatná. Koncem toho roku vzrostl celkový stav armády na 5,397.674 mužů. Po celý rok 1942 však pracovaly plánovací orgány a stanovily požadavky armády na rok 1943, v němž — jak jsme se domnívali — měla mobilisace armády dosáhnout svého vrcholu a my hodlali dosáhnout síly, jež by nám umožnila vynutit vítězné rozhodnutí. Návrh zněl na 8,248.000 důstojníků a mužů. Původně bylo rozpočteno, že by tato armáda mohla mít 105 divisí. Později se ukázalo, že tento počet lidí stačí pouze na 100 divisí. V polovici roku 1943 jsme poznali, že by se tato navržená mobilisace mohla stát příliš velkým zatížením pro pracovní síly našeho státu, měly-li by zůstat beze změny

všechny odvážné programy, plánované pro světovou válku. Náš problém byl na štěstí usnadněn tím, že Stalingrad nyní již náležel historii a velké sovětské armády projevovaly neustále rostoucí ofensivní schopnost. Maximální stav byl proto snížen na 7,700.000 mužů krátce po konferenci TRIDENT ve Washingtonu, na níž byla naše povšechná strategie do té míry upřesněna, že bylo umožněno přesné plánování. To znamenalo snížení o 548.000 mužů. Navržený počet divisí byl snížen na 90; do jejich počtu byly zahrnuty tři speciální čili „lehké“ divise, které byly cvičeny pro boj v džunglích nebo v horách. Později byla rozpuštěna 2. jezdecká divise v severní Africe, abychom získali nezbytně potřebné jednotky služeb, jichž bylo třeba k podpoře invase do jižní Francie. Zároveň byla stanovena mobilisace letectva na 273 bojových skupin, mezi nimiž bylo pět velmi těžkých bombardovacích skupin (typu B-29 a B-32), 96 těžkých bombardovacích skupin (létajících pevností a liberatory), 26 středních bombardovacích skupin, 8 lehkých bombardovacích skupin, 87 stíhacích skupin, 27 skupin pro dopravu jednotek a 24 zvědných skupin.

Při povrchním pozorování zdály by se tyto číslce pozemní armády povážlivě nízké pro národ naší velikosti. Německo, které mělo před válkou 80.000.000 obyvatel, mobilisovalo 313 divisí, Japonsko poslalo do pole 120 divisí, Itálie 70, Maďarsko 23, Rumunsko 17 a Bulharsko 18 divisí. Z našich větších spojenců měl Sovětský svaz v programu postavit více než 550 divisí, Britové více než 50 divisí, Číňané více než 300 divisí, při čemž však síla jejich divise často převyšovala jen o málo sílu pluku podle našich měřítek. Nicméně však jsme byli co do počtu mužů a žen mobilisovaných pro vojenskou službu na druhém místě mezi Spojenci a na třetím místě mezi všemi národy vedoucími válku. Sovětské válečné úsilí poslalo 22,000.000 mužů a žen do boje. Až do okamžiku své porážky zmobilisovali Němci 17,000.000 lidí. My jsme zmobilisovali pro vojenskou službu 14,000.000, britské imperium zmobilisovalo 12,000.000, Čína 6,000.000 lidí.

Do této války zasáhlo na straně Osy i Spojených národů podle odhadu 93,000.000 mužů a žen. Na štěstí měly Spojené národy velkou číselnou převahu. Celková spojenecká mobilisace překročila číslci 62,000.000 mužů, celková nepřátelská mobilisace 30,000.000. Tyto číslce ukazují, jak značně se Spojené státy věnovaly letecké válce, výrobě a dopravě

zbraní pro své vlastní jednotky a pro jednotky spojenecké; a také okolnost, že Spojené státy vedly válku 3000 až 9000 mil (4800 až 14.400 km) od svých vlastních břehů, výrazně se projevovala na hospodaření s lidmi.

Síla našich pozemních jednotek byla v poměru k našemu počtu obyvatel poměrně mnohem menší než u ostatních válčících států. Naproti tomu byla ve skutečnosti větší, než jak ukazuje pouhé porovnání číslci, protože jsme zavedli takový systém výcviku jednotlivých doplňků, který umožňoval udržet 89 divisí pozemních jednotek a 273 leteckých bojových skupin v plném bojovém stavu po dlouhou dobu. V dřívějších válkách se stalo všeobecně přijatou zásadou zorganizovat tolik divisí, kolik bylo možno podle počtu lidí, kteří byli k dispozici, a bojovat s těmito divisemi tak dlouho, až se opotřebováním z nich stanou pouhé kostry, pak je stáhnout z fronty a přestavět je v týlových oblastech. V roce 1918 byla americká expediční armáda nucena, aby snížila početní stavy divisí a konečně aby rozpustila nové divise do Francie příšle, aby mohla udržet divise zasazené do boje alespoň na zmenšených počtech. Systém, který jsme přijali v této válce, spočíval v tom, že z výcvikových táborů přicházely neustále doplňky pro jednotlivé divise, takže měly stále plné stavy. Letecké armády zřídily podobný systém doplňovací, aby nahradily bojové ztráty a postaraly se o jednotky k střídání.

Náš systém nám umožňoval provést obrovský námořní program, stavbu lodí v úžasném rozsahu, program pro letecké bombardování a nebyvalý, skoro neuvěřitelný produkční a zásobovací program, při čemž jsme zároveň mohli sbírat síly k rozhodnému úderu pozemnímu. Měl také jiné výhody. Čím více divisí má některý velitel armády pod svým velením, tím více pomocných jednotek potřebuje a tím větší jsou jeho dopravní a zásobovací těžkosti. Je-li počet jeho divisí menší, ale jsou-li udržovány na plném stavu, je jeho úderná schopnost neztencená, ale jeho správní potíže jsou značně zjednodušeny.

Když jsme plánovali rozsah armády, nebylo možno předvídat všechny způsoby, jak válka, vedená na zemi, na moři i ve vzduchu po celém světě, bude vyžadovat lidí. Vědělo se, že v této válce, právě tak jako ve všech jiných, stanou se muži obětmi nepřátelských akcí a nemocí, jiní se stanou nepoužitelnými pro pouhé nervové nebo fyzické vyčerpání, které přichází po mnoha měsících aktivní účasti na boji. Ale protože povaha a

způsob války, ne-li sama jejich podstata, se mění, není možno předvídat ztráty ve válce podle zkušeností z válek minulých. Po dobu této války se jak množství, tak povaha ztrát měnily od měsíce k měsíci, závisely na terénu a na podnebí, v němž naše jednotky bojovaly, a na povaze nepřátelského odporu. Byl-li zjištěn nějaký omyl, trvalo to měsíce, než byl napraven, protože mezi výcvikovými tábory a frontami po celém světě byly vzdálenosti mnoha dní. Nicméně nezbytnost předvídat na rok dopředu počty lidí, jichž bude zapotřebí v různých složkách armády, jakož i celkový stav, vyžadovala, aby se přesně předvíдалy počty ztrát a požadavky dopravy, odpočinku a vystřídání.

Některé z těchto předpovědí byly přesné, jiné nebyly. Přesná předpověď opotřebování pozemních jednotek závisela na různých činitelích, jako na leteckém bombardování, dělostřelecké palbě, nepřátelské morálce, nepřátelské bojové zdatnosti a na četných jiných podmínkách, které znemožňovaly výpočty na dlouhou dobu. V průběhu války jsme se učili neustálým studiím zkušeností, které jsme denně získávali, co se dá za určitých okolností očekávat. Ale ani tyto kalkulace nebyly vždy naprosto správné. Po severoafrickém tažení bylo pravděpodobné, že můžeme očekávat veliké ztráty u svých obrněných jednotek. Proto jsme při přípravách pro sicilské tažení zřídili značné zálohy řidičů a osádek tanků a pozměnili jsme zároveň v tomto směru výcvikový program ve Spojených státech.

Ale jakmile jsme se dostali na sicilské břehy, projížděla naše obrněná vozidla ostrovem, setkávala se se slabým odporem a měla malé ztráty. Pak jsme ihned přistoupili k bitvě o rozeklaný italský terén, kde používání obrněných jednotek bylo obtížné, a měli jsme najednou nadbytek mužstva pro tankové jednotky, zatím co pěchota měla povážlivý nedostatek mužstva pro svůj úkol vystrnadit zdatného a houževnatého nepřítele z postavení, které bylo ideální pro obranu.

Krise pro nedostatek osob nastala na podzim roku 1944 a v zimě 1944—45, kdy došlo jak v Evropě tak na Filipínách k dlouhým, těžkým bojům. Nicméně byly naše těžkosti v tomto ohledu patrně daleko méně vážné než u našich spojenců a jistě byly neporovnatelné s německými, u nichž klesal časem stav některé divise pod 500 mužů.

Za bojů o Siegfriedovu linii před konečným postupem k Rýnu bylo

počasí nepříznivé a většina jednotek byla od přistání v Normandii v červnu nepřetržitě v boji. Nedostatek přístavů před otevřením Antverp znemožňoval spojenecké lodní dopravě, aby některé divise byly jako obyčejně ponechávány v zálohách sborů a aby se tak jednotky mohly vystřídát v bojových postaveních a v pohodlném ubytování v týlu. Divise pro tento účel byly v Anglii a v severozápadní Francii, ale stav železnic a přísun zásob znemožňovaly, aby byly dopraveny na frontu. To vše kladlo velké požadavky na bojující jednotky, a když k tomu ještě přistoupil nedostatek doplňků, stala se situace ještě vážnější. Bylo to právě v té době, kdy Němci zahájili svůj poslední ofensivní pokus v Ardenách.

Tento nedostatek doplňků v tak důležité chvíli byl způsoben dlouho se hromadícími okolnostmi. Rovnováha početního stavu armády byla porušena na podzim 1943, kdy organizace pro přiděl nováčků (Selective Service System) přidělovala menší počet nováčků, než bylo stanoveno, kteréžto nedostatky činily v jednom tříměsíčním období asi 100.000 mužů. Druhým činitelem byl chybný rozpočet po severoafrickém tažení, kdy byl příliš velký počet mužů cvičen pro obrněné jednotky, dělostřelectvo a speciální jednotky, a příliš malý pro pěchotu. Dalším činitelem byla okolnost, že jsme v počátečních fázích války opominuli vzít při stanovení celkových maximálních počtů v úvahu lidi, kterých bude zapotřebí pro obsluhu dlouhých zámořských komunikačních spojů, jakož i čas, který uplyne od skončení výcviku určitého jedince ve Spojených státech až do příchodu k jeho divisi. Jiným činitelem byl velký nátlak, který byl činěn na ministerstvo války, aby omezovalo své požadavky na lidský materiál. Je třeba připomenout, že déle než jeden rok bylo ministerstvo války předmětem vášnivých útoků pro své požadavky o nováčky. To omezovalo naše možnosti dostat potřebné lidi v době, kdy jsme jich potřebovali.

U letectva byly časem zjištěny speciální významné okolnosti. Bylo konstatováno, že ztráty mají vážný vliv na bojovou zdatnost letců, nejsou-li nahrazeny téhož dne. Prázdné židle v jídelnách měly neočekávané deprimující vliv na ty, kteří přežili těžké boje. Napětí z častých letů vyvolalo nepředvídaný stupeň únavy, která způsobila, že bylo třeba dalších jednotek na střídání kromě normálních předvídaných požadavků. Za období nejtěžších bojů a největších ztrát osmé letecké armády bylo posléze

zjištěno, že je nutno zajistit pro každé bitevní letadlo tři posádky a po absolvování 25 letů poslat letce zpět do Spojených států. Ve Středozeří, kde byly v té době daleko menší ztráty, mohlo být provedeno 50 letů, než bylo třeba vystřídat posádky pro únavu.

Po značně dlouhou dobu snášelo letectvo v jihozápadním Tichomoří a na Aleutách skoro nesnesitelnou tíhu bojů a nepříznivého prostředí. Podnebí, odloučenost a nedostatečná početní síla vzhledem k japonskému odporu vyvolaly nutnost zvýšit podstatně počty doplňků.

Jiný neznámý činitel byl objeven v tropických krajinách. Bylo zjištěno, že letecký pozemní personál musil pracovat prakticky každou noc na udržování letadel, a byl proto vystaven nebezpečí malarie v době, kdy toto nebezpečí bylo nejvážnější. Tito lidé trpěli tak značně přepracováním a účinky stálého požívání velkých dávek atabrinu, že musili být odesláni na zotavenou mnohem dříve, než se původně předpokládalo.

K doplňování vojska jsme zřídili doplňovací výcvikové tábory pro pozemní jednotky a pro jednotky služeb.*) Trvalo déle než rok, než byly vycvičeny všechny složky potřebné pro novou divisi, protože bylo obtížné naučit naše jednotky zásadám spolupráce mezi jednotlivými zbraněmi, které je tak nutně zapotřebí v tvrdém boji. Ale bylo možno a provedi-

*) Pro jednotky pozemní armády:

Protiletadlové dělostřelectvo	Fort Bliss, Texas
Obrněné jednotky	Fort Knox, Kentucky
Jezdecko	Fort Riley, Kansas
Polní dělostřelectvo	Fort Bragg, Severní Karolína
Polní dělostřelectvo	Fort Sill, Oklahoma
Pěchota	Camp Blanding, Florida
Pěchota	Camp Croft, Jižní Karolína
Pěchota	Camp Fannin, Texas
Pěchota	Camp Gordon, Georgia
Pěchota	Camp Hood, Texas
Pěchota	Camp Livingston, Louisiana
Pěchota	Camp Roberts, Kalifornie
Pěchota	Camp Rucker, Alabama
Pěchota	Camp Wheeler, Georgia
Pěchota	Camp Wolters, Texas
Pěchota	Fort McClellan, Alabama
Pěchota (pro pokročilé)	Camp Howze, Texas
Pěchota (pro pokročilé)	Camp Robinson, Arkansas
Pěchota (pro pokročilé)	Camp Maxey, Texas
Protitankové jednotky	Camp Hood, Texas

telno vycvičit v mnohem kratší době jednotlivého vojáka, takže byl schoopen vstoupit do zkušené jednotky jako doplněk, kde ho vojáci s válečnými zkušenostmi mohli rychle přizpůsobit pro svou jednotku. V doplňovacích výcvikových táborech byli muži cvičeni tak, aby mohli být poslání k divisím jako doplňky a nahradit tak ztráty. Tento usilovný výcvik trval 17 týdnů. Prvních šest týdnů pobytu ve výcvikovém táboře bylo věnováno základnímu vojenskému výcviku a zároveň intenzivnímu výcviku tělovýchovnému. Ve zbývající době se nováčkové naučili zručně zacházet se zbraní, se kterou měli bojovat, nebo s přístrojem, který měli obsluhovat, a učili se též taktice družstva, čety, roty a praporu, to jest těch taktických jednotek, jež se v praxi účastnily boje.

Pěšák se na příklad důkladně seznámil se základními pěchotními zbraněmi, to znamená, že dobře poznal pušku M-1, karabinu, ruční granát, puškový granát, automatickou pušku, 0.30 inčový (7.6 mm) kulomet, 60 mm minomet a raketomet pro dva muže. To byly zbraně, k jejichž obsluze mohl být určen každý pěšák. Mužstvo v doplňovacích výcvikových táborech nebylo školené jen ve správném používání zbraní, ale i v péči o sebe samého. Byli tam důkladně poučeni o osobní hygieně, o boji proti malarii, o zacházení s podezřelou vodou, o vaření v přírodě, o střídmosti a

Pro jednotky služeb

Všeobecná správní služba	Camp Lee, Virginia
Boj chemickými látkami	Camp Lee, Virginia
Ženisté	Fort Belvoir, Virginia
Ženisté	Camp Claiborne, Louisiana
Ženisté	Fort Lewis, Washington
Ženisté	Fort Leonard Wood, Missouri
Finanční služba	Fort Benjamin Harrison, Indiana
Zdravotnická služba	Camp Crowder, Missouri
Zdravotnická služba	Fort Lewis, Washington
Zbrojní služba	Aberdeen Proving Ground, Maryland
Zbrojní služba	Flora, Mississippi
Hospodářská služba	Fort Francis E. Warren, Wyoming
Hospodářská služba	Camp Lee, Virginia
Spojovací vojsko	Camp Crowder, Missouri
Jednotky pro zvláštní služby	Camp Lee, Virginia
Dopravní sbor	Camp Gordon Johnston, Florida
Dopravní sbor	Indiantown Cap, Pennsylvania
Dopravní sbor	Camp Plauche, Louisiana
Dopravní sbor	Fort Francis E. Warren, Wyoming.

(Jednotlivé zbraně a služby jsou uvedeny podle pořadí anglické abecedy. Pozn. překl.)

o všech ostatních věcech, jež musí znát dobrý voják. Ale nejdůležitější, čemu se naši vojáci učili, bylo, jak se vystříhat skutečných ztrát. Jakmile naše armáda získala první bojové zkušenosti, byli někteří její důstojníci i osoby mužstva posláni zpět do Spojených států jako instruktoři pro doplňovací výcvikové tábory. Tito zkušení lidé, kteří se naučili, jak přežít bitvu, pověděli své poznatky nováčkům, a zvyšovali tak jejich bojovou zdatnost i naději, že přežijí svůj křest ohněm. Výcvik doplňků byl prováděn tak realisticky, jak jen bylo možno. Ukázky pouličního boje, boje v džungli nebo boje muže proti muži byly prováděny přirozeným způsobem a používalo se při nich ostrého střeliva; mužstvo se učilo, jak se má plížit pod palbou vlastních kulometů, jak používat ručních granátů a využívat vlastní skutečně střílené dělostřelecké podpůrné palby pro svůj postup tak, jak se děje v opravdové bitvě. Třebaže jsme za tento způsob výcviku zaplatili několika ztrátami ještě doma, je jisto, že každým životem, který jsme tímto způsobem ztratili, zachránili jsme životy mnoha vojáků v bitvách.

Jakmile skončil voják výcvik v doplňovacím výcvikovém táboře, dostal dovolenou a pak byl poslán do sběrného tábora pro službu v zámoří, kde počalo jeho dlouhé putování. Na frontách prošel zas nejprve doplňovacími tábory, které byly zřízeny v týlu každé skupiny armád, armády a sboru. Kdykoli potřebovali velitelé divisí doplňky, aby nahradili ztráty, obrátili se na sborový doplňovací tábor a potřebné mužstvo jim bylo odesláno dopředu do jejich postavení.

Kdykoli to bylo možné, byly doplňky zařazeny do divisí v době, kdy byly mimo činnost, nebo do pluků, které byly v záloze, a každý nováček byl přidělen ke zkušenému vojákovvi, aby tak mohl poznat své kamarády v družstvu dříve, než se dostane do boje. Ale v období rychlého spádu bojů musily se doplňky někdy zařazovat do jednotek, které právě bojovaly s nepřitelem.

Na jaře 1944, kdy se projevila většina nedostatků našeho systému doplňování, podniklo ministerstvo války energické kroky k nápravě. Všichni velitelé front dostali rozkaz zřídit přecvičovací tábory, aby každého muže v armádě mohlo být použito nejúčelnějším způsobem.

Větší počet našich nejlépe kvalifikovaných mužů byl od samého obtížného začátku mobilisace zařazován do jednotek služeb, k velitelstvím

výcvikových táborů pozemní armády, a zejména k letectvu. Když jsme byli asi uprostřed provádění svého programu na zřizování nových divisí, vyšlo najevo, že budeme mít nedostatek mužstva tělesně způsobilého pro pěchotu a dělostřelectvo. Později jsme již téměř úplně vyčerpali zdroje lidského materiálu a bylo stále obtížnější, získat fyzicky způsobilé lidi ze zbývajících dosud nemobilisovaných civilistů. Jelikož však fronty vyžadovaly dalších schopných mužů, nezbývalo než vybírat je z mužů, kteří již byli v armádě. Urychlili jsme proto svůj výcvikový program a vybrali jsme z divisí, které byly tehdy cvičeny ve Spojených státech, skoro 90.000 pěšáků. V téže době posílaly divise ze zámoří stále rostoucí počet nemocných, raněných a boje neschopných mužů do nemocnic. Rostoucí intenzita bojů a nemocí se hlásila o svůj podíl. Měli jsme v úmyslu zařadit tyto muže po propuštění z nemocnic do jednotek služeb, pokud i nadále mohli sloužit své vlasti, ale nemohli již snášet úžasné útrapy života v zákopech, a poslat na jejich místo čerstvé mužstvo po nutném přeškolení.

Rozhodli jsme se odeslat všechny tělesně zdatné muže z jednotek služeb a z jednotek výcvikových ze Spojených států a nahradit je mužstvem, které bylo raněno nebo oslabeno nemocí nebo útrapami fronty, nebo lidmi, kteří již byli tak dlouho v zámoří, že měli podle našeho programu střídání jednotek nárok na návrat do vlasti. Na místech, kde to bylo možno, byli vojáci nahrazeni civilisty.

Aby byly sníženy požadavky na vojenské osoby ve Spojených státech, a aby tak mohl být poslán maximální počet tělesně způsobilých mužů do zámoří, byly vysílány vyšetřovací komise, složené z odborníků, ke všem velitelstvím útvarů služeb a k výcvikovým střediskům. Práci těchto komisí řídil sbor pro umístování pracovních sil ve válce, jemuž stál v čele generálmajor Lorenz D. Gasser. Komise dosáhly pozoruhodných výsledků.

Zásluhou uvedených komisí a uplatněním zásad osobního oddělení ministerstva války bylo umožněno odeslat 143.000 bojeschopných mužů z výcvikových jednotek a z takových jednotek, kterých již nebylo zapotřebí v dosavadním rozsahu. Tak jsme na příklad mohli omezit protiletadlové dělostřelectvo, protože jsme již měli převahu ve vzduchu, a přeškolit jeho příslušníky na pěšáky. Letectvo dalo k dispozici dalších 65.000 mužů a jednotky služeb 25.000 mužů. Z jednotek, určených pro obranu Spojených států, bylo vybráno 12.000 mužů a také jednotlivé

fronty vybraly zároveň ze svých týlových jednotek 100.000 mužů pro přecvičení.

Generálporučík Ben Lear, dosavadní velitel pozemních jednotek armády, byl ustanoven zástupcem velitele evropské fronty. Jeho úkolem bylo, aby pomohl vybrat generálu Eisenhowerovi tělesně zdatné muže z týlových útvarů a nahradil je vyléčenými raněnými. Generál Eisenhower tak získal vynikajícího generála, který se zcela věnoval tomuto důležitému přeskupování personálu.

Aby mohl být udržen celkový početní stav armády v mezích stanoveného maximálního počtu 7,700.000 mužů, byl na podzim 1944 snížen měsíční požadavek 160.000 mužů, stanovený na počátku roku 1944, na 60.000 mužů. Ale když v zimě dosáhla krise v doplňování svého vrcholu, nezbývalo nic jiného než požádat opět organizaci pro výběr nováčků o odvádění většího počtu mužů. Požadavek byl v únoru 1945 zvýšen na 80.000 a od března do konce června činil 100.000 mužů měsíčně.

Použili jsme každé příležitosti, abychom nahradili muže příslušnicemi ženského armádního sboru (Women's Army Corps — zkratka WAC), a to jak ve Spojených státech, tak i v zámoří. Ženský armádní sbor, který dnes existuje čtvrtý rok, má nyní 100.000 žen, z nichž je 6000 důstojnic. Asi 17.000 žen vykonává službu na rozličných frontách. Tento sbor přispěl podstatně také k překonání vážného nedostatku nemocničního personálu tím, že provedl nábor i výcvik žen pro 100 nemocničních rot, které pomáhaly armádním lékařům a ošetřovatelkám pečovat o nemocné a raněné. Výcvik ženského armádního sboru byl v červenci soustředěn ve Fort Des Moines, když bylo zavřeno výcvikové středisko ve Fort Oglethorpe v Georgii.

Počátkem roku 1944 omezila armáda odesílání mužů mladších než 19 let jako doplňků do zámoří. Nehodlali jsme zásadně posílat žádného vojáka pod touto věkovou hranicí na frontu, pokud bychom měli k dispozici jiné. O několik měsíců později byla tato zásada ještě zpřísněna tím, že bylo zakázáno používat vůbec mužů mladších 19 let pro pěchotu a obrněné jednotky. Do podzimu však vyčerpala armáda zdroje starších způsobilých vojáků a armády generála Eisenhowera potřebovaly doplňků stále naléhavěji. V doplňovacích výcvikových táborech byli z největší části muži, kteří byli odvedeni, když dosáhli 18 let. Byli jsme postaveni

před jasnou otázkou, buď snížit bojovou zdatnost svých armád, anebo použít jednotek složených z osmnáctiletých. Jistě není vojenských důvodů, jež by bránily v jejich používání. Z osmnáctiletých, devatenáctiletých a dvacetiletých mužů se mohou stát naši nejlepší vojáci. Výtečné divise námořní pěchoty jsou utvořeny většinou z mužů tohoto stáří. Jejich elán a odolnost jsou daleko vyšší než u starších vojáků a tyto fyzické přednosti často rozhodují o výsledku těžkých, dlouhých bojů. Jediným důvodem, který mluvil proti používání osmnáctiletých vojáků v boji, bylo mínění mnoha Američanů, že z morálních důvodů nelze vystavovat tak mladé muže velkým nebezpečím boje. Armáda se všemožně snažila, aby těmto požadavkům vyhověla, ale když byla postavena před rozhodnutí buď ohrozit vítězství, nebo použít mužů, kteří by je mohli získat, nemohlo být sporu, kterou cestou se dáme. Byla proto tehdy přijata nová zásada, že používání mužů mladších než 19 let ustane, jakmile se Německo vzdá a poněkud poleví úžasné požadavky o nový lidský materiál, který jsme měli k dispozici. Kongres stanovil při prodlužování platnosti zákona o odvodech v květnu 1945 formální požadavek, že osmnáctiletí musí být podrobeni celkem nejméně šestiměsíčnímu výcviku, dříve než budou odesláni na frontu.

Je pozoruhodné, jak přesně náš mobilizační plán vyhovoval požadavkům, jejichž splnění bylo třeba k dosažení vítězství. Když admirál Doenitz prohlásil kapitulaci německé vlády, byly všechny americké divise na frontách. Všechny kromě dvou byly zasazeny; jedna z těch dvou nezasažených měla za úkol chránit životně důležité zařízení na Havajských ostrovech, druhá — divise dopravovaná letouny — byla v záloze SHAEF (vrchního velitelství spojeneckých expedičních armád). Aby generál Eisenhower dostal potřebné síly pro konečné zničení Německa, byly dvě divise — 86. a 97. —, které již byly určeny pro nastávající operace v Tichomoří, zastaveny v únoru na západním americkém pobřeží a poslány na východ přes celé Spojené státy a pak rychlými loděmi do Evropy. Jakmile tyto divise opustily novoyorský přístav, nezůstaly již žádné bojové divise ve Spojených státech. Všechny vojenské jednotky, které náš stát postavil, byly vesměs poslány do zámoří, aby dosáhly vítězství v Evropě a zabránily Japonsku opevnit se a oddálit tak konečnou porážku.

Význam těchto skutečností je třeba náležitě uvážit. I když byly dvě tře-

tiny německé armády zaměstnány Ruskem, bylo zapotřebí každého muže, kterého náš stát pokládá za schopného mobilisace, abychom mohli splnit svůj úkol v Evropě a zároveň udrželi Japonce v náležitých mezích. Můžeme se jen dohadovat o tom, jaký by byl býval konečný výsledek, kdyby byla bývala Rudá armáda poražena a kdyby byly bývaly britské ostrovy podrobeny invasi. Tato možnost by bývala byla skutečně strašlivá.

Cena za vítězství

I když jsme měli ohromnou převahu v letectvu a v palbě mohutnosti, byla tato válka nejdražší ze všech válek, které náš národ kdy vedl. Samé vítězství v Evropě nás stálo 772.626 mužů, z čehož bylo 160.045 mrtvých. V Tichomoří jsme zaplatili vítězství ztrátou 170.596 mužů, z čehož bylo 41.322 mrtvých. Armáda měla od 7. prosince 1941 více padlých v bitvě, než měly dohromady obě strany americké občanské války, přívrženci Unie i Konfederace. Předkládám dále porovnání počtu padlých v bojích všech našich válek, aby nemohlo dojít k nějakým nedorozuměním o tom, jaké ohromné ztráty jsme utrpěli v tomto zápasu, pro nějž jsme nebyli naprosto připraveni.

	Počet měsíců trvání války	Celkový počet padlých v bitvách	Průměrný počet padlých za měsíc
Americká revoluce	80	4.044	50
Válka roku 1812	30	1.877	62
Mexická válka	20	1.721	86
Občanská válka (ztráty Unie)	48	110.070	2.293
Občanská válka (ztráty Konfederace)	48	74.524	1.552
Španělsko-americká válka	4	345	86
První světová válka	19	50.510	2.658
Druhá světová válka	44	201.367	4.576

Celkové ztráty armády na všech frontách činily od 7. prosince 1941 do sepsání tohoto hlášení 943.222 mužů, z nichž bylo 201.367 padlých, 570.783 raněných, 114.205 zajatých a 56.867 nezvěstných. Z celkového počtu raněných, zajatých a nezvěstných se více než 633.200 mužů vrátilo do služby anebo byli evakuováni do Spojených států.

Velká bombardovací ofensiva proti Německu a zahájení středomořského tažení způsobily, že roku 1943 vzrostl náš měsíční celkový počet ztrát nad 5000. V prvních pěti měsících roku 1944 stoupl počet našich ztrát (padlých, raněných, nezvěstných a zajatých) zvýšeným tempem letecké ofensivy a bojů v Itálii na 13.700 mužů měsíčně. Jakmile se naše jednotky dostaly na západoevropské břehy, vzrostl počet našich ztrát na 48.000 mužů měsíčně a zvýšil se v prosinci na 81.000. Průměr za posledních sedm měsíců roku činil 59.000.

V Tichomoří si vyžádal postup směrem k Japonsku 3200 mužů měsíčně po celý rok 1944. V prvních sedmi měsících roku 1945, když jsme se přibližovali k japonským ostrovům, vzrostl tento průměr na 12.750 mužů měsíčně.

Nejtěžší ztráty na pevnině byly tam, kde boj nikdy, ani ve dne, ani v noci neustával. Nehledě na těžké ztráty způsobené nemocemi a nepříznivými podmínkami, měly naše bojové divize více než 81% celkového počtu našich ztrát. Avšak i posádky našich bojových letadel měly velmi těžké ztráty, i když jejich procento z celkového počtu ztrát je malé. Do konce července 1945 utrpělo letectvo pozemní armády skoro 120.000 mužů ztrát, z nichž 36.698 zemřelo. Nálety na nepřátelské území způsobily, že u letectva byly ztráty nejčastěji trvalé. I u pozemní armády zvedl počet raněných celkový počet ztrát do značné výše, ale při vynikající lékařské péči, kterou měla v této válce armáda k dispozici, měl raněný značnou naději, že se uzdraví.

V celé armádě činí pěchota pouhých 20,5% úhrnného počtu jednotek v zámoří, měla však 70% všech ztrát. Nepřátelská palba nebrala v této válce žádný ohled na hodnost; 10,2% všech ztrát byli důstojníci, což je poměrně o něco málo více než u mužstva.

Následující statistika z evropského bojiště (k němuž nepatří Itálie) ukazuje, kde došlo k našim ztrátám:

Druh jednotek	počet ztrát	procento ztrát z celkového počtu ztrát
Jednotky velitelství fronty	1.094	0.13
Jednotky skupin armád, armád a sborů	60.998	10.35
Pěší divise	392.990	66.69
Obrněné divise	62.417	10.60
Divise dopravované letadly	22.008	3.73
Celkový počet u bojových divisí	477.415	81.02
Celkový počet u polních jednotek	539.507	91.55
Jednotky podřízené vyšším leteckým velitelstvím	1.699	0.29
Strategické letecké armády	37.500	6.36
Taktické letecké armády	6.346	1.08
Létectvo celkem	45.545	7.73
Týlové jednotky	4.217	0.72
Úhrmný součet	589.269	100.00

Pokroky ve válečné chirurgii a v lékařské péči snížily však úmrtnost u raněných na méně než polovici ve srovnání s první světovou válkou a umožnily, že se více než 58.8% mužů raněných v této válce mohlo vrátit k službě na frontě.

Třebaže naše ztráty byly velmi znepokojující, byly ztráty našich nepřátel mnohonásobně vyšší; za 201.367 mrtvých Američanů padlo 1,592.600 německých, italských a japonských vojáků. Podle odhadů bylo na nepřátelské straně postiženo celkem 303.700 mužů trvalou invaliditou. Zajali a odzbrojili jsme 8,150.447 příslušníků nepřátelských jednotek.

Statistika německých a italských ztrát v bojích proti americkým, britským a francouzským jednotkám v Evropě je tato:

	Padlých	Trvalých invalidů	Zajatců	Celkový počet ztrát
Tunis	19.600	19.000	130.000	168.600
Sicilie	5.000	2.000	7.100	14.100
Italie	86.000	15.000	357.089	458.089
Západní fronta	263.000	49.000	7,614.794*)	7,926.794
Celkem	373.600	85.000	8,108.983	8,567.583

Statistika japonských ztrát na východních frontách od Pearl Harboru, počítajíc v to Čínu, je tato:

*) Počítajíc v to 3,404.949 mužů odzbrojených nepřátelských jednotek po kapitulaci.

	Padlých	Trvalých invalidů	Zajatců	Celkový počet ztrát
Jižní Tichomoří	684.000	69.000	19.806	772.806
Střední Tichomoří	273.000	6.000	17.472	296.472
Indie a Birma	128.000	38.000	3.097	169.097
Čína	126.000	126.000	1.059	253.059
Aleuty	8.000	1.000	30	9.030
Celkem	1,219.000	240.000	41.464	1,500.464

Snažili jsme se neustále o zlepšení životních podmínek amerických válečných zajatců v Německu. Počet Američanů, kteří byli zajati Němci nebo jejich satelity v evropské válce, dosáhl konečného počtu asi 98.000 mužů. Až do závěrečných fází rozkladu veřejné správy, který způsobily naše armády, vznášeli jsme k Němcům protesty, a zajistili jsme americkým zajatcům v nepřátelských rukou jistou míru úlev. Nicméně zanedbávalo Německo neustále dodržování svých závazků stran vydávání náležitěho množství potravin a šatstva spojeneckým zajatcům. Když se naše jednotky zmocnily zajateckých táborů, bylo zjištěno, že na zajatých spojeneckých příslušnících byly páchany hnusné brutálnosti a zvěrstva. Každý případ je vyšetřován. Vinníci budou potrestáni.

Bylo vynaloženo největší úsilí, aby byla zlepšena situace amerických válečných zajatců v japonských rukou, ale výsledky byly jen nepatrné. Třebaže Spojené státy přiměly japonskou vládu k uzavření dohody, podle níž Japonsko přijalo ustanovení ženevské konvence o válečných zajatcích, pokud jde o zacházení s americkými válečnými zajatci a internovanými civilisty — Japonsko totiž nebylo signatářem této konvence —, nedodržovala japonská vláda tyto své závazky. Za součinnosti sovětské vlády byla roku 1944 zahájena doprava pošty a jistých zásob americkým válečným zajatcům a internovaným civilistům na Dálném Východě. Pro válečné zajatce a internované civilisty ve vlastním Japonsku, v Číně, v Mandžusku a v Nizozemské východní Indii byly dány k dispozici prostředky v maximální výši, povolené japonskou vládou. Japonci nesouhlasili s výměnou nemocných a raněných zajatců a naši zajatci, kteří se dostali do rukou Japonců, byli osvobozeni teprve úspěšnými vojenskými operacemi. V bojích proti Japonsku bylo zajato skoro 16.000 Američanů.

Američtí vojáci, kteří se navrátili z nepřátelského válečného zajetí, měli nejvyšší stupeň přednosti pro návrat do Spojených států, hned za nemoc-

nými a raněnými a za příslušníky předních bojových jednotek, kteří měli vysoký počet bodů pro demobilisaci. Propuštěným zajatcům bylo jak v zámoří, tak ve Spojených státech poskytnuto náležité ošetření, aby se zotavili. Každý zajatec byl odeslán na 60 dní do Spojených států, aby si mohl odpočinout a zotavit se. Bývalí zajatci z Filipin byli po svém propuštění povýšeni o jednu hodnost. Všem zajatcům osvobozeným v Evropě je také poskytnuta možnost, aby dosáhli hodnosti, kterou by patrně byli získali, kdyby nebyli upadli do zajetí. Mnozí z těchto bývalých válečných zajatců jsou demobilisováni podle bodového systému nebo podle jiných kritérií.

Pozoruhodné snížení procenta úmrtnosti mezi raněnými z bojů je jedním z nejjasnějších a největších důkazů velké práce, vykonané zdravotnickou službou armády. V posledních dvou letech bylo ve vojenských nemocnicích ošetřeno 9,000.000 mužů, další 2,000.000 na ošetřovnách svých útvarů a více než 80,000.000 případů prošlo ošetřovkami a bylo ošetřeno ambulantně. Tento obrovský úkol byl proveden 45.000 vojenskými lékaři, jimž pomáhal přibližně stejný počet ošetřovatelek a více než půl milionu vojáků, počítaje v to zdravotnický personál praporů, jejichž odvaha a služební horlivost v palbě byla stejně velká jako u bojovníků, jimž pomáhali.

Jedním z velkých výkonů zdravotnické služby byl objev léčení penicilinem, který již zachránil mnoho tisíc životů. Před dvěma lety bylo penicilinu velmi málo, protože malé zásoby, které byly k dispozici, byly nasmírně drahé. Bylo to zaviněno velmi složitým způsobem výroby. Od té doby byl však objeven způsob masové výroby penicilinu a armáda ho nyní užívá 2,000.000 ampulek za měsíc.

Třebaže jednotky Spojených států žily a bojovaly v některých krajích, které patří ke krajinám nemocemi nejzamořenějším, byla úmrtnost z jiných než bojových příčin v armádě v posledních dvou letech přibližně na stejné výši jako u obdobné věkové třídy v občanském životě — asi 3 promile ročně. Větší ohroženost jednotek nemocemi byla vyrovnána všeobecným imunisováním před některými chorobami, jako tyfem, paratyfem, cholerou, tetanem, neštovicemi a žlutou zimnicí, a ovšem také tím, že do armády byli vybíráni tělesně zdatní muži.

Porovnání počtu úmrtí z jiných než bojových příčin v této válce a v ji-

ných válkách je velmi zajímavé. V mexické válce zemřelo ročně 10% důstojníků a mužstva na nemoci, tento počet se v občanské válce snížil u jednotek Unie na 7.2%, na 1.6% ve španělské válce a za filipinského povstání, na 1.3% v první světové válce a na 0.6% v této válce.

Po celou dobu válečné historie měly nemoci přenášené hmyzem velký vliv na průběh operací. Naše tažení na vzdálené tichomořské ostrovy bylo by bývalo mnohem obtížnější, kdyby nebylo bývalo přísné zdravotnické kázně a kdyby nebyly bývaly objeveny účinné prostředky na hubení a zapuzování hmyzu. Nejúčinnější zbraní proti všim, komárům, mouchám a jiným druhům hmyzu roznášejícím nemoci byla nová chemická směs obecně zvaná DDT. V prosinci 1943 a na počátku roku 1944 vznikla v Neapoli vážná tyfová epidemie. Nabyla rozsahu 50 případů denně. Byly zřízeny stanice na rozprašování DDT a do března jimi prošlo více než milion a čtvrt osob. Těmito prostředky a očkováním v rozsáhlém měřítku byla epidemie během jednoho měsíce zvládnuta. Krátce po dobytí Saipanu vznikla mezi jednotkami epidemie horečky „dengue“. Po rozsáhlém rozprašování DDT z letadel do prostorů, kde se líhli komáři, klesl počet nových případů do dvou týdnů o 80%. Nebezpečí poříční skvrnivky na tichomořských ostrovech, v Burmě a v Číně se podstatně snížilo, když si jednotky impregnovaly oděv dimethylem.

Léčení bitevní neurosy se stále zlepšovalo, takže 40 až 60% mužů, kteří se zhroutil v bitvě, vrátilo se do boje a dalších 20 až 30% se vrátilo k lehčí službě. Na počátku války se mohlo méně než 10% těchto lidí vrátit k jakékoliv službě.

Zlepšení způsobu transfuse krve na bojišti bylo velkým přínosem pro válečnou chirurgii. Třebaže plasma je velmi užitečné, není ani zdaleka tak účinné jako krev při léčení šoků a k přípravě raněného pro operaci. Na každé frontě byly zřízeny zásobárny krve a další zásoby byly letecky dopravovány ze Spojených států, což byl výsledek příspěvků tisíců vlasteneckých Američanů. K přechovávání krve na předsunutých chirurgických ošetřovnách po dobu účinnosti (21 dní) byla zkonstruována vhodná lednička.

Zdravotnická služba zřídila síť ozdravoven, aby žádný raněný nebyl z armády propuštěn dříve, než využil nejlepší nemocniční péče, jakou může náš národ poskytnout. Úkolem této péče je, aby každému vojákovu,

který byl zraněn neb onemocněl ve službě své vlasti, bylo v největším možném rozsahu navraceno fyzické i duševní zdraví.

Armáda zřídila 25 zvláštních středisek pro rekonvalescenty, aby se zajistilo, že každý muž bude řádně připraven pro návrat do občanského života. V těchto střediscích nejsou vojáci jenom léčeni vynikajícími odborníky, nýbrž mají též možnost buď se vycvičit pro jakékoliv povolání, nebo se zaměstnat podle své záliby, nebo činit oboje, jak si přejí. Na příklad vojáci-invalidé, kteří ztratili ruku nebo nohu, dostanou umělé údy a jsou vycvičeni ve svém bývalém zaměstnání, nebo v novém, které si zvolí. Zvláštní pozornost se věnuje tomu, aby se lidé trpící duševními neb nervovými poruchami, způsobenými válkou, nevraceli do občanského života dříve, než by jim bylo poskytnuto jakékoliv možné léčení a než by opět získali svou duševní rovnováhu.

Za vynikající služby

Stát nemůže vynahradit bojujícímu vojákovi jeho služby. Není dosti vysokého platu, který by byl přiměřenou odměnou za služby jediného vojáka, třeba jen po několik minut hrůz boje, za fyzické strádání válečného tažení nebo za velké osobní útrapy, spojené s tím, že voják opouští svůj domov, aby šel na nejnevlídnější a nejnebezpečnější místa zeměkoule a sloužil tam své vlasti. Ale naše armáda učinila svou trvalou zásadou, že odměňovala ještě za bojů své vojáky za svízelnou službu a statečné činy, aby jednotky věděly, že si národ uvědomuje tuto prostou pravdu.

Kromě Purpurového srdce (Purple Heart), které dostane voják, jakmile je zraněn, často na samém předsunutém obvažišti, udělila armáda

od našeho vstupu do války 1,400.409 vyznamenání za statečnost a záslužnou službu. Nejvyšší americké vyznamenání, Kongresová čestná medaile (Congressional Medal of Honor), byla udělena 239 mužům, z nichž více než 40% padlo při výkonu své hrdinské služby; bylo uděleno 3178 Křížů za vynikající službu (Distinguished Service Cross), 630 Medailí za vynikající službu (Distinguished Service Medal), 7192 mužů bylo jmenováno členy Legie zásluh (Legion of Merit), 52.831 osobám byla udělena Stříbrná hvězda (Silver Star), 103.762 osobám Letecký záslužný kříž (Distinguished Flying Cross), 8592 mužů dostalo Vojenskou medaili (Soldiers Medal), 189.309 Bronzovou hvězdu (Bronze Star) a 1,034.676 Leteckou medaili (Air Medal). Pěchota dostala 34.5% všech vyznamenání, letectvo 34.1%, polní dělostřelectvo 10.7%, zdravotnický personál a všechny ostatní zbraně a služby 14.7%; v těchto číslech není započtena ani Letecká medaile ani Purpurové srdce.

Ministerstvo války vymezilo průběhem této války 34 zvláštních válečných tažení. Za účast na kterémkoliv tomto tažení je dovoleno nosit malou bronzovou hvězdičku na stužce hvězdy za službu na určité frontě. Na místo pěti bronzových hvězdiček se nosí jedna stříbrné hvězdička. Ti, kteří v boji seskočili padákem nebo přistali kluzáky nebo byli při obojživelných přistáních v úderné vlně, mají právo nosit malou bronzovou šipku. Tak na příklad voják, který bojoval s 1., 3. nebo 9. divisí od invase do severní Afriky až po porážku Německa, má právo nosit bronzovou šipku a osm bronzových hvězdiček. Velitel fronty má právo povolovat nošení dalších bronzových hvězdiček za účast v bojích protiponorkových, leteckých i pozemních, jež nebyly zahrnuty do válečných tažení, přesně stanovených ministerstvem války.

Od mého posledního hlášení byly povoleny dva nové odznaky pro pěchotu a jeden pro zdravotnictvo. Odznak výtečného pěšáka byl udělen těm, kdo po skončení svého výcviku projevili vynikající dovednost v provádění svých zvláštních povinností. Pěchotní bojový odznak byl udělen těm, již projevili vynikající zdatnost jako pěšáci v boji, a zdravotnický odznak byl udělován zdravotnickému personálu, který šel neozbrojen do boje s pěšími jednotkami, aby sloužil raněným.

Až do okamžiku japonské kapitulace byly povoleny hvězdičky za tato jednotlivá válečná tažení:

Fronty Evropy, Afriky a Středního Východu

Egypt, Lybie	od 11. června 1942 do 12. února 1943
Letecká ofensiva na Evropu	od 4. července 1942 do 5. června 1944
Alžír, Francouzské Maroko	od 8. do 11. listopadu 1942
Tunis: Letectvo	od 8. listopadu 1942 do 13. května 1943
„ Pozemní vojsko	od 17. listopadu 1942 do 13. května 1943
Sicilie: Letectvo	od 14. května do 17. srpna 1943
„ Pozemní vojsko	od 9. července do 17. srpna 1943
Neapol-Foggia: Letectvo	od 18. srpna 1943 do 21. ledna 1944
„ Pozemní vojsko	od 9. září 1943 do 21. ledna 1944
Řím—Arno	od 22. ledna do 9. září 1944
Normandie	od 6. června do 24. července 1944
Severní Francie	od 25. července do 14. září 1944
Jižní Francie	od 15. srpna do 14. září 1944
Severní Apeniny	od 10. září 1944 do 4. dubna 1945
Porýní	od 15. září 1944 do 21. března 1945
Ardeny	od 16. prosince 1944 do 25. ledna 1945
Střední Evropa	od 22. března do 11. května 1945
Údolí Pádu	od 5. dubna do 8. května 1945.

Asijské a Tichomořské fronty

Střední Tichomoří	od 7. prosince 1941 do 6. prosince 1943
Burma	od 7. prosince 1941 do 26. května 1942
Filipiny	od 7. prosince 1941 do 10. května 1942
Východní Indie	od 1. ledna do 22. července 1942
Indie—Burma	od 2. dubna 1942 do 28. ledna 1945
Letecká ofensiva na Japonsko	od 17. dubna 1942 (dosud neskončeno)
Aleutské ostrovy	od 3. června 1942 do 24. srpna 1943
Čína	od 4. července 1942 (dosud neskončeno)
Papuánské pobřeží	od 23. července 1942 do 23. ledna 1943
Guadalcanal	od 7. srpna 1942 do 21. února 1943
Nová Guinea	od 24. ledna 1943 do 31. ledna 1944*)
Severní Šalomonské ostrovy	od 22. února 1943 do 21. listopadu 1944*)
Východní mandátová území: Letectvo	od 7. prosince 1943 do 16. dubna 1944*)
„ „ Poz. armáda	od 31. ledna do 14. června 1944*)
Bismarckovo souostroví	od 15. prosince 1943 do 27. listop. 1944*)
Západní Tichomoří: Letectvo	od 17. dubna 1944 (dosud neskončeno)
„ „ Pozemní armáda	od 15. června 1944 (dosud neskončeno)
Jižní Filipiny	od 17. října 1944 do 4. července 1945*)
Luzon	od 9. ledna 1945 do 4. července 1945*)
Střední Burma	od 29. ledna 1945 do 15. července 1945
Ryukyu	od 26. března do 2. července 1945.)*

*) Příslušný velitel fronty má u válečných tažení označených hvězdičkou pravomoc udělit právo nosit hvězdičku jednotkám i jednotlivcům, kteří se po konečném datu dostali do boje s nepřitelem.

Osvěta a rekreace

V této válce bylo vynaloženo veliké úsilí na péči o duševní a tělesné blaho mužstva v činné službě. To pokračuje i nyní za okupace a demobilisace. Miliony Američanů jsou nyní již po několik let v různých světadílech v zámoří. Podmínky, v nichž žili ve válce, veliké nebezpečí, jemuž byli vystaveni, jednotvárnost a naprostý nedostatek pohodlí, na něž jsou občané našeho státu zvyklí, kladly veliké požadavky na duševní a nervovou rovnováhu. Armáda si od počátku uvědomovala, že tyto nepříznivé vlivy musí být vyváženy zdravou osvětovou činností a poskytnutím vhodné rekreace.

Původně byla péče o osvětu i o rekreaci svěřena oddělení pro zvláštní služby při sboru služeb pozemní armády. Později byla za účelem lepší specialisace vyňata osvětová činnost z pravomoci tohoto oddělení a bylo utvořeno zvláštní oddělení pro osvětu a výchovu.

Oddělení pro zvláštní služby určuje i nadále zásady rekreační činnosti a pomáhá jednotlivým frontám provádět rekreační a zábavní činnost. Tak na příklad posílalo každý měsíc na fronty 4,000.000 výtisků knih, vybraných válečnou literární radou, a 10,000.000 výtisků časopisů, aby jednotky měly co číst. Na každé frontě řídí zvláštní důstojník sboru služeb distribuci filmů, sportovního a jiného rekreačního zařízení, zájezdy uměleckých souborů, vybraných společnou organizací branných sil, jakož i činnost odboru Červeného kříže pro péči o vojáky. Každé jednotce jsou přiděleni jiní důstojníci oddělení pro zvláštní služby, kteří dbají o to, aby všech prostředků poskytnutých velitelstvím fronty bylo náležitě využito a tam, kde to je možno, improvisují další zábavní a rekreační programy.

V posledních dvou letech se na frontách dosáhlo pozoruhodných výkonů v organisování představení a sportovních programů, při čemž se vystačilo s účinkujícími z vlastních řad a nebylo třeba je posílat ze Spojených států.

Osvětová a výchovná činnost má za úkol, aby naši vojáci byli infor-

mování o událostech ve svých vlastních oblastech a po celém světě. Toto oddělení vydává obrázkový časopis „Yank“ a pomáhá velitelstvím zámořských front, aby vydávala své vlastní deníky a týdeníky. V nynější době existuje osm různých vydání deníku „Stars and Stripes“ (Hvězdy a pruhy), která jsou vydávána v Anglii, ve Francii, v Německu, v Itálii, v Africe a na Havajských ostrovech. Na asijské frontě je vydáván týdeník „CBI Roundup“, který vychází v New Delhi.

Pro mužstvo, které leží v nemocnici a je od svých jednotek odloučeno pro zranění nebo nemoc, vydává oddělení pro osvětu a výchovu týdeník „Outfit“, jehož jediným úkolem jest podávat zprávy o bojových jednotkách a o jednotkách služeb oněm příslušníkům těchto jednotek, kteří jsou od nich vzdáleni a kteří by jinak ztratili veškerý kontakt se svou jednotkou a trpěli by pocity opuštěnosti a nevědy. 55.000 výtisků tohoto časopisu se rozdává týdně v 154 nemocnicích po celém světě.

Oddělení pro osvětu a výchovu obstarává také přehledy o tom, jak naše jednotky smýšlejí, a těchto rozborů používá ministerstvo války při určování své politiky týkající se jednotlivých jednotek. Bodový systém pro stanovení přednosti pro demobilisaci spočíval přímo na těchto odborných přehledech o mínění vojáků.

Toto oddělení řídí chod armádní tiskové služby, které obstarává objektivní výběr z tisku Spojených států a vysílá jej rozhlasem do celého světa, aby tak dodávalo denně zprávy pro armádní noviny nebo pro hektografované nebo strojem psané zpravodaje, které vydávali pro jednotky jejich důstojníci osvětové a výchovné služby. Oddělení pro osvětu a výchovu také připravovalo a vysílalo rozhlasový program pro jednotky na celém světě. Během velkých tažení byl poslech těchto programů umožněn přenosnými radiovými tlampači i v předsunutých prostorech. To je dobře známá rozhlasová služba branné moci, která přináší kus domova Američanům, roztroušeným od Německa až po ostrovy v Tichomoří.

Vzdělávací ústav pro brannou moc, který zřídil 10 odboček v zámoří, umožňuje příslušníkům jednotek, aby zvýšili své všeobecné neb odborné školení. Až do konce války použilo více než 1.000.000 příslušníků branné moci výhod těchto písemných kursů, sebevzdělávání nebo vyučování mimo služební dobu.

K osvětové činnosti také patří vydávání průvodců pro vojáky v ka-

pesním formátu; informují je o řeči a zvyklostech země, v níž konají službu; vydává se týdenní mapa novinek, která je vydávána po celém světě, a propagační plakáty, které se týkají širokého pole námětů, od propagace nákupů válečných poukázek vojáky až po boj proti malarii. Toto oddělení také rozdává propagační filmy, jako na příklad serie filmů plukovníka Franka Capry „Zač bojujeme“, serie filmů, známá pod jménem „Filmy pro vojáky“, a „Filmový žurnál armády a námořnictva“. „Filmy pro vojáky“ jsou souborem z dříve natočených krátkých filmů soukromých výrobců a z filmů vyrobených armádní filmovou službou, a to grotesek, cestopisných a jiných osvětových filmů, „Filmový žurnál armády a námořnictva“ je periodický souhrn filmových žurnálů a krátkých aktuálních filmů o themech pro jednotky zvláště zajímavých. K nim též patří „Filmy na přání“. Skupina vojáků na Nové Guinee si přála vidět film o sněhové bouři. Vojáci po celém světě žádali o obrázek sochy Svobody. Jeden voják chtěl slyšet pěvecké kvarteto „Down by the Old Mill Stream — Tam u řeky u starého mlýna“. Taková a podobná přání bývala splněna ve „Filmovém žurnálu armády a námořnictva“.

Velkým budoucím úkolem jak oddělení pro osvětu a výchovu, tak oddělení pro zvláštní služby je vyhledávání konstruktivního zaměstnání pro naše jednotky v Evropě, jež očekávají svůj návrat do Spojených států a slouží jako naše okupační armády.

Nyní je na evropské frontě v plném proudu provádění obrovského osvětového a rekreačního programu, aby se pro americké vojáky našlo zdravé a prospěšné zaměstnání ve volném čase, zatím co po několik měsíců vyčkávají, než bude pro ně k dispozici lodní prostor, aby se mohli vrátit do Spojených států k demobilisaci.

Každý, kdo měl o to zájem, mohl použít trojího důkladného vzdělávacího programu. Nejdůkladnější je program školení pro vojáky v menších jednotkách, které jsou nyní v Evropě a ve Středomoří. Tyto školy jsou zřizovány v rámci praporu nebo pluku. Ještě před dosažením vítězství v Evropě poslal vzdělávací ústav pro brannou moc dostatečný počet učebnic, aby tyto školy mohly ihned po skončení války zahájit činnost. Kursy zahrnují celý rozsah středního a odborného školství, počítaje v to i předměty vyšší střední školy — algebra, základy chemie, dějepis, řeči atd. Bylo zařízeno také školení pro negramotné. Každý voják si může vy-

brat, jaký kurs si přeje, a může jej absolvovat ve své vlastní jednotce, očekáváje svůj návrat domů.

Byla též poskytnuta možnost vyššího studia a byly zřizovány opakovací technické kursy. V Tidworthu v Anglii bylo soustředěno průmyslové školství a tamní škola mohla pojmout každé dva měsíce 4000 žáků. Byla otevřena v polovici srpna 1945 pro příslušníky jednotek a ženského armádního sboru, kteří chtějí osvěžit své odborné znalosti, dříve než se vrátí k svému civilnímu zaměstnání. Podmínkou pro přijetí jest, aby žadatel měl absolvována ve svém řemesle nejméně 3 učebná léta. Universitní střediska byla zřízena v Shrivenshamu v Anglii a ve Francii. Tato střediska prováděla serii pěti dvouměsíčních kursů universitní úrovně. Do každého střediska mohlo být v každém období přijato 4000 studentů. Přijetí do těchto kursů předpokládalo středoškolské vzdělání. Vyučovali v nich příslušníci armády, kteří byli pro tento úkol kvalifikováni svou dosavadní učitelskou činností v civilním životě, a ti budou doplněni vynikajícími profesory ze Spojených států. Vojáci, kteří se nechtějí zapsat do některého z těchto kursů, mají stále ještě možnost účastnit se kursů písemných.

Jednotky, jichž se používá k okupaci, mají nyní málo volného času, ale jakmile se poměry v Evropě ustálí, budou mít stále víc a více příležitosti pro prospěšnou práci. Předpokládá se, že 1,250.000 mužů a žen na evropské frontě využije příležitosti, aby doplnili své vzdělání.

Zároveň bude v plném rozsahu prováděn rekreační program. V den, kdy Německo kapitulovalo, byl v Evropě k dispozici zvláštní přiděl sportovního náčiní. Jednotky mají k dispozici výstroj pro baseball, kopanou, golf, plavání, tenis a jiné v Americe oblíbené sporty. Od skončení bojů jsou všude k dispozici biografy. Ve všech okupačních pásmech byly všude zřízeny četné kantiny. V těchto kantinách je možno obdržet potraviny a občerstvení jako ve Spojených státech a mají též přepážky, kde lze koupit za přiměřenou cenu švýcarské hodinky, francouzské voňavky a jiné evropské speciality.

V Tichomoří bude jak výchovná, tak rekreační činnost řízena tak, aby vyhovovala potřebám jednotek, jichž se tam použije k okupaci.

Řízení armády

V posledních dvou letech přispěly tři hlavní velitelství a generální štáb ministerstva války ohromným přínosem k válečnému úsilí.

Letectvo prošlo pozoruhodným vývojem. Mladí velitelé a štábní důstojníci dosáhli rychle vysokých hodností díky ohromnému rozvoji své zbraně a pak, nabyvše velkých zkušeností, dali letectvu nejvýkonnější velitelský sbor, protože byl složen z energických mladých lidí, kteří měli znalost a úsudek zkušených válečníků. Theoretické koncepce byly úspěšně uplatňovány v akcích a podle těchto výsledků byly upraveny nebo propracovány; nové koncepce byly vítány a rychle vyzkoušeny. Mladí piloti a posádky letounů letěli denně za svým nebezpečným posláním s minimem ztrát a s maximem zhouby pro nepřítel. Letectvo pozemní armády, které mělo více než dva miliony lidí, přispělo nesmírně k našim vítězstvím, a to jak jeho personál, tak i letouny, technika jeho práce a velení. Svou útočnou taktikou a způsobem přesného strategického bombardování umožnilo tato vítězství s minimem ztrát.

Velení pozemních sil armády provedlo nesmírně obtížný úkol zorganizovat největší armádu, jakou jsme kdy měli, v úžasně krátké době a zároveň vycvičit dalších 1,100.000 mužů k náhradě ztrát. Velitelství pozemních jednotek právě dokončilo kruh své činnosti. Ten počal nejprve organizací a výcvikem divisí, pak byly rozeslány jednotky k výkonu služby do zámoří a bylo třeba starat se o náhradu ztrát. Posléze dostalo velitelství pozemních jednotek v červnu tohoto roku po dosažení vítězství v Evropě první divise zpět pod své velení.

Úkoly armádního sboru služeb byly tak obtížné a složité, že to nelze popsat. Práce, vykonaná těmito jednotkami, je jen povrchně oceněna veřejností, ba dokonce i příslušníky samé armády. Požadavky, kterým bylo třeba vyhovět k podpoře armády a velkých zámořských operací, mají často vliv na poměry ve vlasti a vyvolávají často kritiku, která je podle mého mínění často nespravedlivá, protože si kritikové zřídka uvědomují podstatná fakta a základní požadavky. Jelikož mezi Spojenými státy a bojišti byla vzdálenost tisíců mil, bylo třeba jak doma, tak na frontách

udržovat záložní sklady. Kromě toho rychlé změny požadavků velitelství různých front způsobily, že jednotky služeb musily být připraveny na neočekávané okolnosti. Nepatrná změna ve středu kruhu zpravidla způsobuje kilometrové výkyvy na obvodě.

Civilista, posuzující některé nepříznivé zásahy armády do amerického denního života, přehlíží zvláště často jednu skutečnost. Těžký úkol zásobovat bojujícího vojáka v pravý čas, ať je kdekoliv, spočívá zcela na odpovědném důstojníkovi. Voják by nepřijal žádné omluvy nebo výkladů a jistě ani političtí vůdcové, i kdyby to bylo v sebevětším rozporu s nátlakem, který byl předtím činěn naší veřejností na armádu a který by mohl do jisté míry zavinit nedostatky v zásobování.

Výkon jednotek služeb v posledních dvou letech byl téměř zázračný. Bylo to dodávání potravin, oděvů, munice, dopravních prostředků, počítajíc v to loďstvo o 1537 lodích, proplácení žoldu a náležitostí v úhrnné výši 22.4 miliard dolarů, uzavírání smluv v úhrnné hodnotě 75 miliard dolarů, provoz 3700 vojenských zátiší a prodejen ve Spojených státech, udržování a provoz velkých přístavních základen, jejichž střediska byla v Bostonu, v Novém Yorku, v Hampton Roads, v New Orleans, v Los Angeles, v San Franciscu a v Seattle, přeprava 7,370.000 mužů a 101,750.000 registračních tun nákladu, řízení zdravotnické služby, která ošetřila 9,083.000 nemocničních případů a disponovala 791.000 nemocničními lůžky. Dále pečovala o kantiny a prodejny, které nyní mají měsíční obrát 90 milionů dolarů, o organizaci a provádění zábavní a osvětové činnosti, o administraci armády a posléze o provedení ohromných úkolů, které ukládalo stažení jednotek po boji a demobilisaci.

Ačkoliv se snažíme vyřešit tento poslední problém, činí na nás rodiny vojáků stále rostoucí nátlak, domáhající se propuštění vojáků z vojenské služby. To je obzvláště obtížné v případech mužů s velkým počtem bodů pro demobilisaci, kteří vykonávali službu v různých zařízeních ve Spojených státech, jež musí nyní vykonávat trojí naléhavý úkol, dodávat materiál, potřebný pro válku v Tichomoří, provést přeskupení a stažení jednotek do Spojených států a provádět denně demobilisaci tisíců lidí. Čas, potřebný k propuštění vojáka, k sepsání dokladů, záznamů a přehledů, jakož i pro konečné vyúčtování žoldu, byl snížen s dvanácti dnů, potřebných přibližně v první světové válce, na minimální dobu dvou dnů, ale

i tak vyvolal bouři protestů sebemenší průtah nad tuto minimální dobu. Tyto zjevy, které lze jinak pokládat v Americe za normální, musí mít v nynější době velmi neblahý vliv na morálku jednotek v zámoří.

Skoro tak složité, jako bylo řízení naší obrovské branné moci, bylo i strategické řízení operací na celé zeměkouli výborem náčelníků štábů. Bez nekonečného úsilí a intelektuálních schopností důstojníků v různých speciálních skupinách a úřadech, přímo podřízených výboru náčelníků štábů, jejichž úkolem bylo pomoci v plánování našich operací a v správném přidělování našich prostředků, nebyla by možná veliká vítězství, na něž jsme si postupně zvykli.

Chtěl bych oficiálně poděkovat za pomoc, poskytnutou mi generálním štábem ministerstva války a jeho speciálními štáby, které jsou povzneseny, pokud jde o pochopení a řešení nesčetných problémů všesvětové války, nad jakoukoliv chválu. Tito důstojníci přispěli značně a nezištně k válečnému úsilí, při čemž se jim nedostávalo ani veřejného ocenění jejich práce, ani toužených velitelských míst v poli. Dlouhé trvání války umožnilo, že řada těchto důstojníků mohla být časem přidělena do zámoří a zároveň někteří důstojníci s bohatými bojovými zkušenostmi byli povoláni k službě do ministerstva války.

Není třeba se zde zmiňovat pro informaci veřejnosti o vynikajících velitelských vlastnostech, s nimiž vrchní velitelé front řídili americké armády. Jejich práce byla podle mého mínění téměř bez chyb, uvážíme-li rizika a neočekávaný vývoj událostí ve válce tak velkých rozměrů. Jsem si jist, že v příštích letech bude náš lid cítit stále rostoucí hrdost nad skvělým přínosem, jímž tito důstojníci přispěli k slávě Ameriky a k nejvyšším zájmům celého světa.

Chci vyjádřit svůj dík členům kongresu za podporu, kterou poskytovali armádě svou ochotou opatřit závratné peněžní částky a odhlasovat nutná zákonná zmocnění, požadovaná ministerstvem války k vedení války.

Za posledních dvou let podporoval ministr války armádu s takovou odvahou a čestností záměrů, jak je lze zřídka pozorovat u veřejných činitelů.

Chovám k prezidentu Rooseveltovi pocity nejhlubší vděčnosti za důvěru, kterou mě zahrnul, a za pevné odhodlání, s nímž řešil kritická období našich operací. Může být považováno za zajímavou historickou sku-

tečnost, hodnou zaznamenání, že během přistávacích operací v Normandii nepožádal ani jednou o jiné informace kromě těch, jež mu byly pravidelně předkládány, a že v kritických okamžicích bitvy o výběžek fronty v Ardenách nepoložil ani jednu otázku ani mně, ani generálu Eisenhowerovi. Důvěra, kterou měl v řízení armády, byla nesmírným zdrojem sebedůvěry důstojníků ministerstva války.

Svému novému vrchnímu veliteli jsem zavázán za velkou podporu, kterou poskytoval armádě ihned, jakmile se ujal úřadu, aby přivedla válku v Evropě a v Tichomoří k brzkému a úspěšnému konci.

Demobilisace

Armáda je nyní zaměstnána demobilisací obrovských sil, jež shromáždila k dobytí vítězství. To vyžaduje návrat milionů vojáků do Spojených států a provedení propuštění. Znamená to přerušeni naší výroby munice, jež v posledních pěti letech potřebovala většinu našich inženýrů a našeho potenciálu.

Demobilisace, podobně jako mobilisace, se týká všech stránek národního života. Až do té doby, kdy příslušná vládní místa stanoví zásady, podle nichž bude prováděna demobilisace, musí ministerstvo války postupovat podle existujícího zákonodárství a musí usilovat o řádné provedení demobilisace. Rušivé vlivy na naše národní hospodářství musí být omezeny na nejmenší míru.

Doufáme, že během dvanácti měsíců ode dne zastavení nepřátelství bude z armády propuštěno nejméně 5,000.000 důstojníků a osob mužstva. Rozhodným činitelem v celém tomto období budou dopravní možnosti. Krátce nato však musí být zákonem stanovena početní síla armády pro nejbližší budoucnost.

Demobilisace počala po kapitulaci Německa. Počala zároveň s navrženým úplným přeskupením jednotek pro konečné operace v Tichomoří, které jsme plánovali pro případ, že by se Japonci rozhodli klást odpor až do sebevražedného konce. V tomto období musilo mít přednost v přidělování lodního prostoru, který jsme měli k dispozici, přeskupování, to jest předvídané přesuny lidí a materiálu z Evropy do Tichomoří, a to buď přímo nebo přes Spojené státy.

Téhož dne, kdy kapitulovalo Japonsko, vydalo ministerstvo války rozkazy, zrušující přeskupování jednotek po celém světě. Velitelé front dostali okamžitě rozkaz, aby použili všech dopravních prostředků, kterých nebylo třeba pro přesun okupačních armád do Japonska a jinam na Dálný Východ, pro demobilisaci.

Armáda byla rekrutována výběrem mužů podle jejich individuálních schopností pro vojenskou službu a stupně jejich nezbytnosti v hospodářství národa. Obdobně bylo rozhodnuto propouštět vojáky individuálně, a nikoliv podle jednotek. V celé armádě byl získán přehled, aby byly zjištěny názory vojáků na zásady rozhodující o demobilisaci. Vojáci projevovali mínění, že ti, kteří slouží nejdelší dobu, kteří se účastnili nejtvrdějších bojů a kteří mají děti, měli by být propuštěni z armády první. Proto byl stanoven bodový systém pro návrat vojáků, aby mohli být demobilisováni, ať již slouží kdekoliv.

Tento systém hodnotí délku služby v armádě, službu v zámoří, jistá vyznamenání, hvězdičky za účast ve válečných taženích a nejvýše tři nezaopatřené děti ve stáří do 18 let. Časově se body počítají od 16. září 1940. Původně bylo stanoveno minimum 85 bodů. Nyní je bodový systém revidován, aby demobilisace byla i nadále prováděna plynule a řádně.

Výběr vojáků přicházejících v úvahu pro demobilisaci byl svěřen různým velitelům v zámoří. Když se jednotky vrátí, jsou posílány do sběrných táborů blízko vyloďovacích přístavů a potom jsou dirigovány ve skupinách do posádek blízko svých domovů. Tam jsou podrobeni konečné revisi a demobilizační středisko má zpravidla provést svůj úkol do 48 hodin. Při tomto konečném správním výkonu dostane voják demobilizační příspěvek, uniformu, potvrzení o demobilisaci, odznak, vysvědčení, podávající přehled o vojenské službě a o kvalifikaci, a jízdné do svého domova. Dostane též příručku o právech a výhodách vysloužilých

vojáků a o úřadech, které mu mohou pomoci v obstarání zaměstnání. Nepřehlíží se nic, co by mohlo pomoci vrátivšímu se bývalému vojáku.

Vojáci, jejichž zdraví nebo tělesná zdatnost byly porušeny ve službě vlasti, nebudou propuštěni dříve, než moderní lékařství neudělá pro jejich uzdravení vše, co je možné.

Ministerstvo války nyní předloží svůj rozvrh demobilisace, pokud je to podle nynějšího stavu zákonodárství a politické situace možno. Další kroky a další opatření jsou spíše věcí politickou než vojenskou. Vyžadují rozhodnutí tohoto rázu. Ministerstvo války může toliko předložit své návrhy a vyčkávat dalších rozkazů.

Nynější požadavky, které klade politika našeho státu na nás, jsou tyto: udržovat okupační armády v Evropě a v Tichomoří, připravovat jednotky, které snad dodáme armádě světové organizace bezpečnosti, zajistiti bezpečnost našeho státu, zatím co světová situace je ještě nestálá, a později zajistit tuto bezpečnost na trvalé, stálější základně.

K provedení těchto politických zásad je zapotřebí lidí. Avšak zároveň sleduje náš stát politiku úplné demobilisace válečné armády v době co možná nejkratší. Nemají-li statisíce mužů, za války zmobilisovaných, zůstat v činné službě jak ve Spojených státech, tak v zámoří, je třeba udělat trvalejší rozhodnutí.

Ministerstvo války doporučuje, aby okupační armády a americká část armády mezinárodní bezpečnosti byly pokud možno složeny co nejvíce z dobrovolníků. Toho lze dosáhnout stanovením nového, trvalého základu pro početní stav pravidelné armády. Přijme-li kongres tento návrh a návrhy, které nyní podrobně uvedu pro stanovení mírové bezpečnostní politiky, bude demobilisace pokračovat nerušeně do té doby, než se všichni muži, kteří byli povoláni k dočasné vojenské službě, navrátí do svých domovů.

O všeobecnou brannou povinnost

Armáda musí vypracovat své plány i na dobu přesahující bezprostřední budoucnost, má-li se zhostit svého úkolu — ochránit náš národ před vnějšími nepřáteli. V této souvislosti pokládám za svou povinnost, za věc své osobní odpovědnosti, abych nyní veřejně předložil svůj návrh, čeho je z vojenského hlediska třeba, aby se předešla nová mezinárodní katastrofa.

Po mnoho let se lidé starali o osobní bezpečnost. Moderní národy věnovaly značný zájem a úsilí zřízení systémů sociální bezpečnosti pro ty, kteří nejsou schopni, nebo nejsou dosti moudří, aby se sami o sebe postarali. Ale již příliš dlouho se marně čeká na účinné pojištění proti katastrofám, které vyvraždily miliony a srovnaly jejich domovy se zemí.

Končíme každou válku s pocitem silného odporu proti této divošské formě lidského jednání, a přece pokládáme vojenskou připravenost za příčinu války, a tak se řítíme téměř vědomě do další katastrofy. Tento mylný úsudek byl již před dlouhou dobou poznán Washingtonem. Navrhoval, aby si náš národ osvojil při svém vzniku politiku, která by byla rozumnou zárukou naší bezpečnosti po staletí. Cena, kterou jsme zaplatili za to, že jsme se nechtěli řídit jeho radou, jeví se v počtu obětí na životech a v nahromadění obrovských dluhů. Chovali jsme se stále neprakticky. Nebrali jsme na vědomí trvalé skutečnosti světového dění. Byli jsme úplnými idealisty.

Myslím, že musíme konečně opravit tragické nedorozumění, že bezpečnostní politika je válečnou politikou. Válka byla nejlépe definována ná-